

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

آریستووولوسی د. خراسانی

اداره مطبوعاتی :

فایده نجفیه بازار صافیلر حائنه

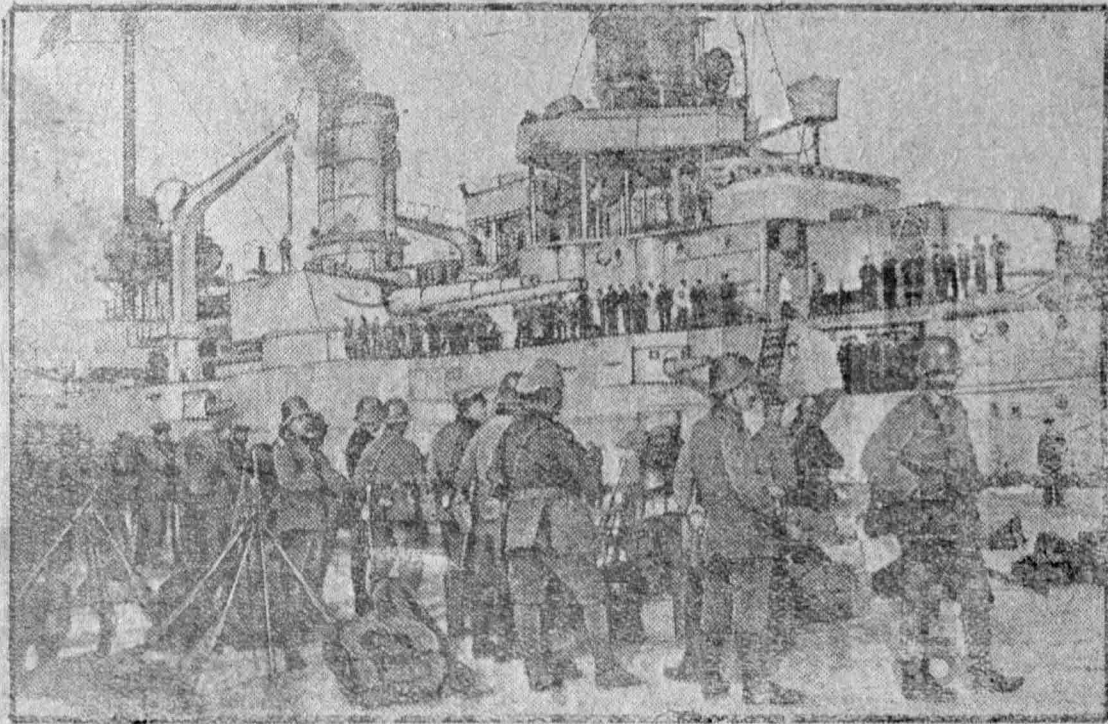
'Αβ' Οβ' Α

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

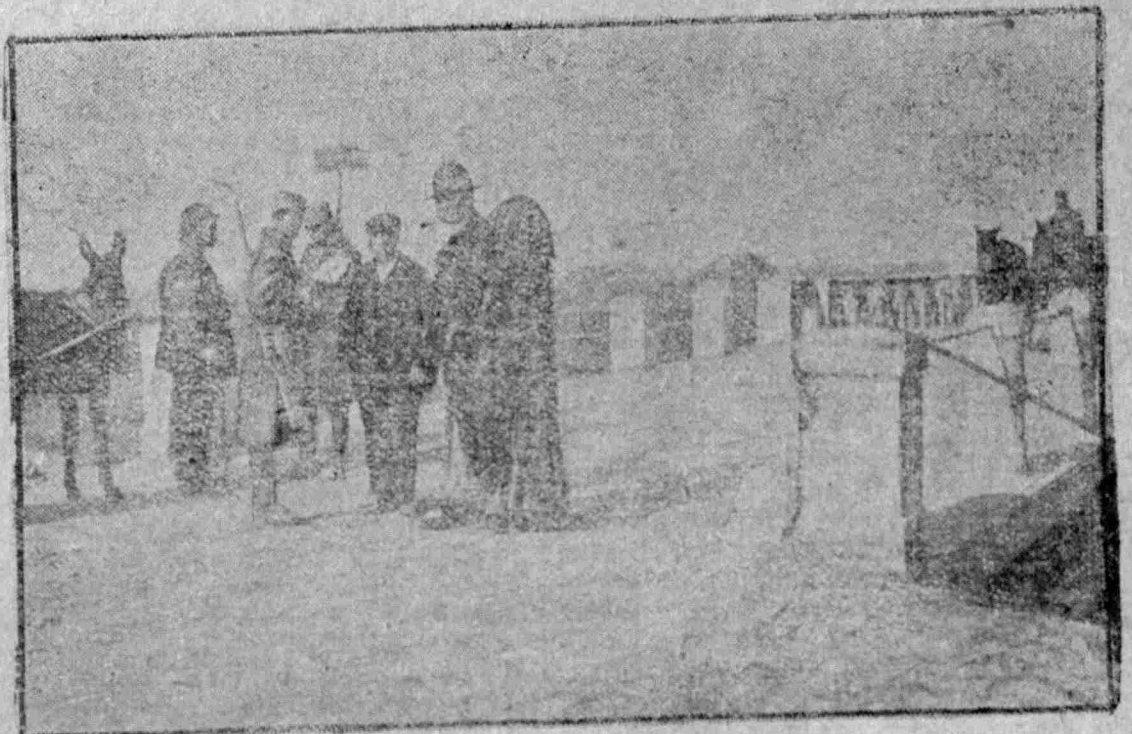
Ἀπόβασις Γερμανικοῦ στρατοῦ εἰς τὰς νήσους Ἄλανδ.

Ἀυστριακὸν τηλεβόλον μεγάλης ὀγκῆς.

Ρωσίδες νοσοκόμοι ἐν Μίνσκ.

Ἀυστροῦγγροι ἐξειζόντες διαβατήρια ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βενετίας.

ΨΑΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' ἰδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδόμενον εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΡΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελεῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικόν » » » » Φρ. 20

Αἱ ἔγγραφαὶ πρὸς πληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ = ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

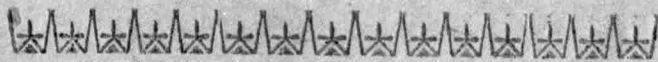
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗΝ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΣ ΛΕΓΟΥΝ!

Όταν ὁ φθόνος, ὁ εἰδεχθῆς καὶ χλωμός, ὅταν ἡ συκοφαντία ἢ μισοσμία καὶ ἡ θρασυδειλία ἢ ὑπουλος ἐπιβουλεύσῃ τὴν γεννημένην δόξαν, τὴν ἀσπίλον τιμὴν, τὴν ἀξίαν, τὴν ὑπόληψιν, τότε ἀρχίζουσι τὸ καθιστωμένον των, τὸ γνωστὸν σύστημα, τότε ἀνοίγουν τὸ στόμα καὶ εἰς τὰ ἀετὰ τὰ ἀδιάφορα, ἔσονται καὶ εἰς τὸ πρόθυμα νὰ τὰ ἀκούσῃ, σκορπίζουσι τὸ καταχθόνιον: «λέγουσι, ὅτι...»

Καὶ μετὰ τὸν εἰδικὸν αὐτὸν σύνδεσμον, συρράπτουσι ὅσα νοσοῦσα φαντασία, κολιπούμενη ἀπὸ τὴν θύελλαν κακίας καὶ φθόνου, εἶναι δυνατόν νὰ παρατάξῃ. Καὶ τότε ἐπακολουθεῖ φαντασιολήγματα ἀγρία καὶ ἐξωφρενικά, πληροφροῦνται, αἱ ὁποῖαι μόλις κατορθοῦν νὰ συγκρατηθῶν ἀπὸ κῆλοιο ἀρόχης κλωστήν, ἣτις τὰ παρουσιάζει μὲ τὸν τύπον τῆς ἀληθοφανείας καὶ τοῦ δυνατοῦ. Καὶ τότε εἰς τὸν ἐπίβουλον αὐτὸν καὶ ἐπίμονον τορπιλλισμὸν βλέπουσι αἰφνης νὰ κύπτουν ψυχαί, νὰ σφραδίζονται οἰκοδομήματα, νὰ καταρρέουν ὑπολήψεις, νὰ θρυμματίζονται ὄγκοι καὶ γρανίτων αὐτοῦ.

Τόση, λοιπόν, εἶναι ἡ δύναμις αὐτῆ τοῦ λέγουσι, ὅτι...», τόσον φοβερὰ καὶ ἀδάμαστος εἶναι ἡ ἰσχύς του, ὥστε νὰ κατορθώῃ, ὄχι μόνον ἀληθῶς σαφῶς οἰκοδομήματα, ἀλλὰ καὶ ἀρραγῆ καὶ ἀκλόνητα νὰ σαλεύῃ φιληδόν, λευκοὺς ὀρίζοντας νὰ μολύῃ, καὶ τὰ κηλιδόνη αἰθέρας ἀσπίλους;

«Λέγουσι, ὅτι...»

Εἶναι τὸ φοβερὸν τηλεβόλον τῆς νεωτέρας ἐπινοήσεως, εἶναι τὸ πανόρχαιον καὶ παλαίτερον ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησεν ἡ Κακία, ὅταν δὲν ἠδύνατο νὰ πληξῇ κατὰ στήθεσ, εἶναι τὸ ἐγχειρίδιον ἐκείνο, τὸ ὁποῖον πλήττει μυστικά καὶ δολοφονεῖ κρύφα.

«Λέγουσι, ὅτι...»

σκορπῆς ὁ φθόνος καὶ ἡ Κακία, ἡ δὲ μοχθηρία ἢ ἀνθρώπινος, ἡ ὁποῖα συγκαίεται κάθε ὑπεροχῆν, ἀπεχθάνεται κάθε ἀγνόν, πειροῖται εἰς κάθε εὐγενῆ καὶ γενναῖον, ὅταν τοῦτο ὁμολογῆται ὑπάρχον μακρὰν τοῦ ἐγῶ, ἢ μοχθηρία ἢ ἀνθρώπινος δέχεται τὸ μόλυμα, τὸ καλλιεργεῖ, τὸ ἐκκολάπτει καὶ μετὰ τὸ δηλητηριάζει τὰς ὑπάρξεις, φονεύει πῶθε καλὸν καὶ μεταβάλλει εἰς ἐρείπιον κάθε ὠ, χθὲς ἐπανθοῦν, ὑψιπετές, ἀφελῆς καὶ ὠραῖον.

Εἶναι, λοιπόν, τόση ἡ δύναμις τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ μιάσματος, ὥστε καὶ τὸν μᾶλλον ἀγνοῦς ὀργανισμὸς νὰ δεμάξῃ καὶ νὰ καταρρίπτῃ; Πῶς; πρέπει, λοιπόν, νὰ τρέμῃ ἢ ἀρετῆ, ἢ εὐγένεια, ἢ

ἔξια πρὸ τῆς ὑπουλος καὶ μαινομένης αὐτῆς θρασυδειτίας, ἢ ὁποῖα ἰσχύει νὰ ἀνατρέψῃ τὸ πᾶν, διότι αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἀρεθῇ ὑπεράνω τῆς ἰλῆος καὶ τοῦ βορβόρου;

Ἡ δύναμις τοῦ συκοφαντικοῦ αὐτοῦ μολύσματος, τὸ ὁποῖον διανοίγει τὴν ἐπιδερμίδα διὰ τὰ διεισδύσῃ μέχρι τῶν σπλάγγνων, δὲν ἀνήκει εἰς αὐτό.

Αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, αἱ ἐμπεποτισμέναι μὲ τὴν θρησκείαν τῶν ὠραίων ἰδανικῶν, αὐταὶ αἱ ὁποῖαι ἐδημιούργησαν γύρω των τὸν κόσμον τὸν αἰθέριον, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ζοῦν, αὐταὶ αἱ ὁποῖαι ἀπερροφήθησαν ἀπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ἁγνοῦ, ἐλησμένησαν, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ὄντες.

Εἰς τοὺς παρθεύεις, τοὺς ὁποῖους ἡ ψυχὴ των ἐπλάσσει, δὲν ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ ἢ ἐχιδνα καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς συνάντησιν, εἰς τὴν ἐξαιφνιδίαν θέαν τοῦ γλοιώδους ἀτόμου τῆς ἐθορουθῆθησαν, ἐταράχθησαν, ὑπεχώρησαν.

Ψυχαὶ εὐγενεῖς, μὲ ἰδανικὴν νὰ σκορπίζουσι γύρω των τὸ καλόν, τὴν χαρὰν, τὴν ἀγαθότητα, ψυχαὶ ἀδουλοὶ καὶ εὐκρινεῖς, ἐκδηλωτικαὶ τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων των, δὲν εὐρέθησαν προητοιμασμέναι εἰς τοιαύτας συναντήσεις, τὰς ὁποῖας ὑπεισορπύσσασα μοχθηρία παρενέβαλε. Καὶ ὠρρόθησαν, ἐπτόθησαν, συνεστάθησαν.

Τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησεν ἐν αὐταῖς ἦτο ἡ ὀδονηρὰ κατάπληξις, ἦτο ἡ κεραυνοβόλος ὀδύνη, τὴν ὁποῖαν γεννᾷ ἡ θεὰ ἀδοκίτου κακοῦ. Οὐδὲν πλέον. Καὶ τὸ αἰσθημα τοῦτο παρερμηνεύθη, ἐξηγήθη ἢ ἐνοχῆ, καὶ ἡ λεπτότης τῆς ψυχῆς εἰς ἀδυναμίαν ἀποκαλυπτομένου ἐγκληματίου. Καὶ τὸ «λέγουσι ὅτι...», ὑπεργνήθησε.

Ἡ τρυφερότης τῆς ψυχῆς ἢ συνοδαύουσα σῶμα ἄμαχον καὶ λεπτὸν ἐκμάθη καὶ ἐκυβεν συμπαροσύρουσα πολλάκις καὶ τὸν ὀργανισμὸν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσάρωσεν ὑπὸ τὰ συντρίμματά της κάθε ἠθικὸν κεφάλαιον, τὰ ὄνεια τὰ ὠραία διελύθησαν, οἱ βρόμβοις οἱ διανοιγόμενοι ἐκῆσαν, ἢ εὐωδία ἢ διαχρομένη ἀνεστέλη. Διεδέχθη τὰ πάντα ὁ μαρasmus, ἡ νέκρωσις, ὁ θάνατος.

Ἄλλ' ὄχι!

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντεθῇ τις πλειότερον τὸ ναυάγιον τόσων ἀγαθῶν καρδιῶν, τόσων εὐγενῶν ἐλπίδων, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ τις ἀδιάφορος εἰς τὸ σκληρὸν δολοφόνημα νεοσσῶν, ποῦ εὐέλπιδαλάνοιγουν τὰ πτερά των, μὲ τὸ δηλητηριῶν συκοφαντίας μισοσμίας καὶ φθόνου σπασμωδικῶ καὶ τρομώδους.

Εἰς τὸ εἰδεχθὲς ὄπλον του τὸ πανόρχαιον, εἰς τὸ «λέγουσι, ὅτι...» τὸ ἐπίμοιον καὶ συριστικόν, ἄς ἀντιταχθῇ, ἐν γενναίωπρεπῆς, ἐν ὑπέροχον, ἐν ὑπεροπτικόν ἐτι: «Ἄς λέγουσι!»

Ναί! Ἄς λέγουσι!

Εἰς τὰς δύο λέξεις τῆς διαδόσεως, ἄς δοθῶν ὡς ἀπάντησις δύο λέξεις καὶ μία μόνον περιπλέον... Τοῦτο ζητεῖ ὁ φθόνος: Ζητεῖ συγκίνησιν, ζητεῖ ταραχῆν, ζητεῖ παραζάλην. Ἄς μὴ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ συναντήσῃ ποτὲ τὰς ἀχιλλείους αὐτὰς πτέρνας εἰς τὸ ἄστρον τῶν θυμάτων του. Οἱ συκοφαντοῦμενοι, ἀπαθείς ἄς ἀνατίσῃν τὸ μέτωπον καί, ὅταν τὰ αὐτὰ των ἀρχίσουν νὰ ἀκούουσι τὸν συνηχιμὸν τὸν ἰοβόλον μὲ τὸ προανάρκρουσμα τοῦ «λέγουσι, ὅτι...», τὰ χεῖλη τότε ἄς διαστολῶν καὶ ἄς ἀπαντήσῃν:

— Ἄς λέγουσι!

Ἄρκεῖ, ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ἐνθρονισμένη ἀσάλευτα μέσα εἰς τὴν καρδιά, ἄρκεῖ ὅτι ἡ ἀξία ἐδράζεται ἐπὶ τοῦ γρανίτου τῆς ἀληθείας καὶ ὄχι ἐπάνω εἰς χρωματισμένας πομφόλυγας, ἄρκεῖ, ὅτι ἡ συνείδησις τονίζει τὸ γλυκὺ ἔσμα τῆς ὑπάτης ἱκανοποιήσεως. Πρὸς τί ἂν γύρω ἐν ἐρπετὸν προσπαθῇ νὰ καταπλήξῃ καὶ τὸ τρομώδην;

Αὐτὸ θὰ συρῆ ἐπὶ πολὺ, θὰ φωνάξῃ ἱσως, θὰ ἀντεῖνῃ τὰς δυνάμεις του ἄλλ' ὅταν συναντήσῃ ἀπέναντί του τὴν ἀπάθειαν, θὰ διαρραγῇ ὑπὸ τὴν ἐντονόν του προσπάθειαν καὶ θὰ παρουσιάσῃ μετ' ὀλίγον τὸ εἰδεχθέστερον πτώμα—θῦμα ἑαυτοῦ—καὶ μόνον—αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐξήλωσε νὰ σκορπίσῃ γύρω του τὸν ἠθικὸν θάνατον.

— Ἄς λέγουσι!

Αὐτὸ ἄς εἶναι ἡ ἀπάντησις εἰς κάθε φθονερὸν σύριγμα.

— Ἄς λέγουσι!

Αὐτὸ ἄς εἶναι ἡ ἐπαφὸς τοῦ γοργοῦ ἔσματος τῆς ζωῆς.

— Ἄς λέγουσι!

Τοῦτο ἄς ἀποτελέσῃ τὸ σύμβολον ἐνὸς βίου. Εἶναι ὁ βίος μικρός, πολὺ μικρός. Διὰ τί νὰ τὸν συντέμνῃ τις ἀκόμη περισσότερον μὲ τὴν προσοχῆν, ποῦ θὰ διδῇ εἰς κάθε διάδοσιν, εἰς κάθε μικρολογίαν;

Ἐμπρὸς μας ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐξελίσσεται ἡ ὄπερα τῆς ζωῆς, ἡ ὀρχήστρα της τονίζει τὰς στροφάς της, τὰς τονίζει καὶ παρέρχονται εἰς τὴν μείνῃ πρὸς ἀπόλαυσιν, ἂν ἡ προσοχὴ στραφῇ εἰς κάποιον πονηκόν, ὁ ὁποῖος, ἀφανῆς, προσπαθεῖ νὰ ροκανίξῃ μίαν σανίδα τοῦ δαπέδου;

Ἄς ἀφεθῇ εἰς τὸ μεγαλόζηλον ἔργον, ἄς ἀφεθῇ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν σκόνιν, ποῦ σκορπίζουσι γύρω του τὰ προιονίσματα τῶν δοντιῶν του, ἄς ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν, ὅτι ἡ κόνις ἐκείνη, ποῦ σκορπᾷ εἶναι τυφῶν!

Τὰ μάτια, ἐταραμμένα πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν διὰπλάτων, τὰ ὄσα, προσκεκτικὰ εἰς τὰς ἀρμονίας τῆς ζωῆς! Τὰ χεῖλη, διαστελλόμενα ἀπὸ τὸ σαρκαστικὸν μειδίαμα, ἄς καταδεχθῶν μόλις νὰ ψαλλίσουσι:

— Ἄς λέγουσι!

Θ. Κ. Μ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΟΨΙΜΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἐρωτήθημεν διατὶ ἐφέτος τὸ Πάσχα τῶν Ὁρθόδοξων συμπίπτει πρὸς τὴν 22 Ἀπριλίου, ἐνῶ τὸ Πάσχα τῶν Δυτικῶν ἐγένετο τὴν 18 Μαρτίου, μὲ διαφορὰν πλειότεραν καὶ τοῦ ἐνὸς μηνός.

Εἰς τὴν ἀπορίαν ταύτην ἀπαντῶμεν συνοπτικῶς, σημειώνοντες, ἐν τούτοις, ὅτι εἰς τὸ «Ἄσ' Ὀλα» ἐπανειλημμένως ἔχουν γραφῆ πραγματεῖαι περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ἐορτῆς ταύτης.

Κατὰ τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γενομένην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἀπεφασίσθη, ὅπως τὸ Πάσχα ἐορτάζεται τὴν Κυριακῆν, ἣτις ἐπακολουθεῖ τὴν πανσέληνον τῆς ἐσρινῆς ἰσημερίας. Αὕτη κατὰ τὸ ἔτος 325 μ. Χ., ἔτος τῆς συγκλήσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, συνέπιπτε τὴν 21 Μαρτίου. Ὁ αὐτὸς κατὼν ἀναφέρει, ὅτι, ἂν ἡ πανσέληνος συμπίπτῃ ἡμέραν Κυριακῆν, ἐορτάζεται τὴν ἐπομένην.

Ἐν τούτοις, μὲ τὴν ῥοήν τῶν αἰώνων, ἡ ἐσρινὴ ἰσημερία συμπίπτει σήμερον τὴν 8 Μαρτίου, πλὴν ἡ Ἐκκλησία, ἐκ σεβασμοῦ καὶ ἰσχυρῶς ἀναμνήσεως πρὸς τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καθιέρωσε τὴν ἐσρινὴν ἰσημερίαν κατὰ τὴν 21 Μαρτίου, ἡμέραν κατ' ἣν συνέπιπτε τότε.

Ἐκ τούτου συνάγεται, ὅτι τὸ Ὁρθόδοξον Πάσχα, ἂν ἡ πανσέληνος συμπίπτῃ τὴν 21 Μαρτίου καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι Σάββατον, δύναται νὰ ἐορτασθῇ τὴν 22, ὅποτε ἔχομεν τὸ προαίμωτερον Πάσχα, ἂν ὅμως ἡ πανσέληνος συμπίπτῃ τὴν 20 Μαρτίου, δηλαδὴ πρὸ τῆς σταθερῆς ἐσρινῆς ἰσημερίας—τότε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐπομένη πανσέληνος, διότι αὕτη εἶναι ἢ μετὰ τὴν ἐσρινὴν ἰσημερίαν τοιαύτη, ἣτοι ἢ μετὰ 28 ἡμέρας πανσέληνος. Ἐπειδὴ δὲ, ἂν ἡ πανσέληνος αὕτη συμπίπτῃ Κυριακῆν, τὸ Πάσχα θὰ ἐορτασθῇ τὴν ἐπομένην Κυριακῆν, ἣτοι μετὰ 7 ἡμέρας, διὰ τοῦτο ἡ χρονικὴ περιόδος, ἐντὸς τῆς ὁποῖας δύναται νὰ πέσῃ τὸ Πάσχα, εἶναι 28+7=35 ἡμέραι. Ἦτοι ἀπὸ τῆς 21 Μαρτίου μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου.

Ἐφέτος ἡ πανσέληνος ἐγένετο τὴν 16 Μαρτίου, ἀλλ' αὕτη δὲν ἐθεωρήθη ὡς πανσέληνος τῆς ἐσρινῆς ἰσημερίας (21 Μαρτίου), διότι προηγήθη αὐτῆς οὕτω παρίσταται ἀνάγκη ν' ἀνομασίνωμεν τὴν ἐπομένην πανσέληνον, ἣτις συμπίπτει τὴν 15 Ἀπριλίου, ἡμέραν Κυριακῆν, ἄρα ἢ μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην Κυριακῆν εἶναι τὸ Ὁρθόδοξον Πάσχα.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ διαφορὰ αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὴν σταθερὰν ἐσρινὴν ἰσημερίαν τῆς 21 Μαρτίου.

Ο ΣΤΗΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΧ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΣ

“Εξο, έχιονίζε πυκνά, ήμεϊς, δέ, συνηγμένοι μέσα εις τὸ θερμὸν δωμάτιον τῆς τραπεζαρίας, ἐπεριμέναμεν τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ καὶ ἐπερνούσαμεν τὴν ὄραν μας διηγοῦμενοι εἰς τὰς μικρὰς ἐξαδέλφους μας ἱστορίας καλλιμανεξάρων καὶ βρασκολάκων. Ὅτε ἡ γηραιά μας θεία Φύλασεν, τὴν ὁποίαν ἐνομιζάμεν ἀποκοιμισμένην, κατὰ τὸ σῆνηθε, ἀπέναντι τῆς μεγάλης θερμάστρας, μᾶς διακόπτει καὶ λέγει:

— Θέλετε ν’ ἀκούσῃτε ἱστορίας νεκρῶν; Ἐγὼ θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν: τὴν ἰδικήν μου. Καὶ διηγήθη τὰ ἐξῆς:

“Ἦμην δεκαεπτά εἰς τῶν. Ἡ προικὰ μου ἦτο σπουδαία καὶ οἱ ὑποψήφιοι δὲν ἔλειπον. Ἀλλ’ ἀντὶ τὰ ἐκλέχη μεταξύ ἐκαίμων, οἱ ὅποιοι μὲ περιστοιχίζον κ’ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ μοῦ ἀρέσουν, ὁ πατέρας μου, εἴτε ἐξ ἰδιαιτέρου συμφέροντος, εἴτε κατ’ ἐμπνευσιν κάποιας κυρίας Γκοῦννερ, ἡ ὁποία ἐξήσκει πολὺ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ’ αὐτοῦ, ἐπέμεινε καὶ καλὰ νὰ μὲ ἀρραβωνίσῃ μὲ τὸν υἱὸν αὐτῆς, τὸν Χαράλδον Γκοῦννερ.

“Ὁ Χαράλδος ἦτο εὐμορφος νέος, καὶ ὁμολογουμένως θὰ ἐφέιλυνε πρὸ πολλοῦ τὴν προσοχήν μου, εἴαν ποτε ἐδείκνυε καὶ αὐτὸς κάποιον ἐνδιαφέρον πρὸς ἐμέ. Ἐνῶ, ἀπ’ ἀναντίας, ἡ πρὸς ἐμὲ ἀδιαφορία τοῦ ἐφθανε πολλάκις μέχρι περιφρονησῶς. Ἀφ’ ἧς ἡμέρας μάλιστα ἡ μητέρα του τὸν διέταξε — σᾶς ἀναλαμβάνω, ὅτι ἡ θέλησις αὐτῆς τῆς γυναικὸς ἦτο ἀκαταμάχητος — νὰ μὲ θεωρῶ ὡς μνηστὴν του, δὲν τῆς ἔκαμα μὲν κάμμιαν ἀντίστασιν, ἐφόρθη ὁμοῦ πρὸς ἐμὲ μὲ τὸσον τυπικὴν, ψυχρὰν μᾶλλον, ἀξιοπρέπειαν, ὥς ἂν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ ἀποδειξῇ, ὅτι δὲν αἰσθάνεται πρὸς ἐμὲ κάμμιαν ἀπολύτως συμπάθειαν. Ἐγὼ ὁμοῦ ἤμην πολὺ νέα διὰ νὰ ἐξικνιάσω τὰ ἀληθῆ τοῦ Χαράλδου αἰσθήματα, καὶ μόνον ἐξ ἐνοτικτοῦ ἐλυπούμην ἀπλῶς διὰ τὴν στάσιν του.

“Ἀπὸ μερικὸς ὑπαινιγμοῦς, τοὺς ὁποίους μοῦ ἔκαμαν μερικαὶ φίλαι μου, ἐνόησα μὲν κ’ ἐγὼ, ὅτι τὸ βεβιασμένον αὐτὸ συνοικέσιον ἐστενωχωροῦσε τὸν Χαράλδον καὶ ὅτι αἱ προτιμήσεις του ἐκλινον πρὸς ἄλλον, δὲν εἶχα ὁμοῦ κἀνέν πρὸς τοῦτο ἀσφαλὲς πειστήριον, αἰ δὲ ἀνησυχία καὶ αἰ ὑποψίαί μου ἦσαν τὸσον ἄοριστοι, ὥστε, ἐνῶ ἀφ’ ἐνός δὲν ἐτολμοῦσα οὔτε πρὸς τὸν πατέρα μου τοῦλάχιστον νὰ τὰς ἐμπιστευθῶ, μὲ συγκεράττει ἀφ’ ἐτέρου καὶ ἡ ἀναγεννωμένη ἡδὴ ἐντός μου φυσικὴ ἀγάπη πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου.

“Τὴν ἡμέραν τῶν ἀρραβῶν μου ὁ πατήρ μου ἔδωκεν ἐσπερίδα. Ὅλοι ἐκαίνο τὸ βράδυ μοῦ ἔλεγαν, ὅτι ἡμῖν ἐξόχως ὠραία — σᾶς ὁμιλῶ πρὸς πενήντα ἐτῶν! — ἐγὼ ὁμοῦ δὲν ἤμην καθόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι κατ’ ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπερίδος ὁ Χαράλδος σπανίως ἐστρεφε τὰ βλέμματά του πρὸς ἐμὲ. Τοῦναντίον, εἶχε δειχθῆ ἐκτάκτως περιποιητικὸς πρὸς μίαν νεαρὰν χήραν, τὴν Κλάραν δὲ Βερδάλ, ἡ ὁποία πάλιν, κατὰ τὴν ἐσπερὰν ἐκαίνην εἶχε λάβει, θὰ ἔλεγες, διὰ τὰ μέτρα τῆς δια νὰ φανῆ ἀσυγκρίτως εὐμορφῆ, πνευματώδης καὶ θαλαπτική. Ἐπρόσεξα μάλιστα καὶ τοῦτο: ὅτι ὁ μνηστὴρ μου, ὅσκις ἐπρόκειτο νὰ χορεύσῃ μαζί τῆς, ἐσπευθεν ἐν πρώτοις νὰ κάμῃ μερικὸς γόρους μαζί μου καὶ κατόπιν ν’ ἀγγαζῶν αὐτὴν πολὺ περισσότερον χρόνον καὶ μὲ πολλὴν ἐπίδειξιν.

“Μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ ἐσπερίς διελύθη. Ὅτε, κ’ ἐγὼ δὲν ἐξύρω πῶς, ἡ κ. δὲ Βερδάλ εὐρέθη μίαν ἐκ τῶν τελευταίων, χωρὶς κἀνένα διὰ τὰ τὴν συνοδείαν εἰς τὸ «σαλέ» τῆς, τὸ ὅποιον, ἄλλως τε, δὲν ἀπέχευε καὶ πολὺ. Τότε ὁ Χαράλδος ἐρχεται πλησίον μου καὶ μοῦ ζητεῖ, μὲ τὴν συνήθη του ἐπιτηδευμένην ἀξιοπρέπειαν, τὴν ἀδισαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ αὐτὸς. Τὸ διάθημά του μ’ ἐπείραξε πολὺ καὶ τὸ ἐθεώρησα μᾶλλον ὡς εἰρωνεϊαν. Εἰμποροῦσε καλλίτερα νὰ τὸ κάμῃ, χωρὶς νὰ μ’ ἐρωτήσῃ εἰμποροῦσε μάλιστα ἀκόμη καλλίτερα νὰ τὸ κάμῃ ἐν ἀγνοίᾳ μου. Διὰ τοῦτο, ὅταν μὲ τὴν ἀνάλογον κ’ ἐγὼ ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἐδήλωσα ὑψηλοφώνως, ὅτι τίποτε τὸ αἰσῶν δὲν εὐρίσκω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ μάλιστα ἐπλησίασα μαζί του τὴν κ. δὲ Βερδάλ καὶ τῆς τὸν παρῆδωκα,

οὔτως εἶπαι ἰδιοχείρως, αὐτὸς μὲν ἔγινε κάτω-χρος, ἐκαίνη δὲ μ’ ἠδύχαιστος πολὺ περισσότερον τοῦ δόντος καὶ μ’ ἕνα τρόπον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐφάνη πολὺ περιεργος.

“Μόλις ὁμοῦ ἐφυγαν, μία ἀφηνιδία προαισθητικῶς κακοῦ μὲ κατέλαβε καὶ ματενοῦν πιπρά, διότι δὲν τὸν ἠμπόδισα. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἠσυχάσω ἔως τὸ πρωτὶ... Ὅλην τὴν νύκτα τὴν ἐπέρασα ἐπὶ τοῦδός, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένον μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον χιονοσεικὴν ἔκτασιν, διὰ μέσου τῆς ὀπρίας ἀνεχώρησε τὸ ἔκκηθρον τῆς κυρίας δὲ Βερδάλ.

“Πράγματι, μόλις ἐξημέρωσεν, οἱ φῶδοι μου ἐπληθύνθησαν οὔτε ὁ Χαράλδος εἶχεν ἐπιστρέψει, οὔτε ἡ κυρία δὲ Βερδάλ εἶχε φθάσει εἰς τὴν κατοικίαν τῆς! Τὸ ἔκκηθρον τῆς εὐρέθη κενὸν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, μὲ τὴν ἡμίονον παγωμένην ἐκ τοῦ ψύχους...

“Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἶχον ἀναζητήσει αὐτοῦ παντοῦ, χωρὶς ν’ ἀνακαλύψωμ τὰ ἔχνη των, χωρὶς νὰ μάθωμ τί ἀπέγιναν ἢ τί ἐπαθον.

“Ἡ ἀγωνία μου ἦτο μεγάλη τοσοῦτω μᾶλλον, ὥσφ τὸν ἔδωκα κάθε νύκτα εἰς τὸν ὑπνόν μου νὰ μ’ ἐπιπλήτῃ, διότι δὲν τὸν ἠμπόδισα ἐκείνο τὸ βράδυ καὶ δὲν τὸν ἐμράτησα πλησίον μου, ἀφοῦ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμω. Ἐπρόσεξα μάλιστὰ καὶ τοῦτο, ὅτι διὰ μίαν στιγμὴν κακῶς ἐννοουμένης φιλοτιμίας, τὸν ἀφήκα νὰ χαθῆ ἀδίκως, νὰ μείνω δὲ κ’ ἐγὼ μὲ τὸ παράπονον του...

“Ἐπέρασαν κατόπιν κάπου εἰκοσιπέντε χρόνια. Ἦμην πλέον γεροντοκόρη, καταβεβλημένη ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς σκέψης. Κλεισμένη συστηματικῶς μέσα στὸ σπῆτι μου, δὲν ἔβλεπα κἀνένα, δὲν ἐπλήγαια πουθενά. Ὅπου ἕνα πρωτὶ ἐρχεται ὁ παλαιὸς μας ὑπηρέτης Ἄνσον καὶ μοῦ λέγει, ὅτι οἱ ἐργάται ἐνός γειτονικοῦ μεταλλουργείου, σκάπτοντες νέαν κινὰ τάφρον, ἀνεκάλυψαν μέσα εἰς τὰς χιονοστοιβάδας κάτι τι, εἰς τὸ ὅποιον μόνον ἐγὼ ἤμην εἰς θέσιν νὰ δώσω κάποιαν διαφώτισιν. Ὅτε ὁ Ἄνσον εἶπε: περισσότερα, οὔτε ἐγὼ τὸν ἠρώτησα ἄλλο τι. Πνιγμένη ἐκ τῆς ἀγωνίας, ἔτρεξα κατόπιν του.

“Ἀμα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ὁ Ἄνσον μοῦ ἐδείξε κάτι ὡς σῶμα ἀνθρώπου σκεπασμένον ἀκόμη μὲ τὰ χιόνια, ἐπὶ τῆ ἔσφ τοῦ ὁποίου κραυγὴ ἀγρίας χαρᾶς μὲ διέφυγεν.

“Ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸ φράκον τοῦ Χαράλδου μὲ τὴν μονοκάρδιαν τῆς ἐσπερίδος τῶν ἀρραβῶνων μας καὶ μετ’ ὀλίγον, ὅταν ὁ Ἄνσον ἀπέσυρεν ὀλίγην ἀκόμη χιόνια, εἶδα τὸ πρόσωπον τοῦ μνηστῆρός μου ἐπίσης ζωντανόν, ἐμφραστικόν καὶ εὐμορφόν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκαίνην φορὰν. Ὁ πάγος τὸ εἶχε διατηρήσει ἀπαράλλακτον ἐπὶ τόσα ἐτη! Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐνομιμῶτε ἡσυχῶς, ὥς νὰ ἐτρόκειτο νὰ ἐξυπνήσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ... Τόση ἦτο ἡ αἰσθησις μου, ὥστε, πρὸς στιγμὴν, ἐτρόμαξα, διότι παρουσιαζόμην γραία πλέον, ριχνὴ καὶ λευκόθριξ ἀπέναντι του!... Καὶ ἐκρηψα τὸ πρόσωπόν μου, διὰ τὰ τὸν κλαύσω ἀπαρηγόρητα.

“Ἐν τούτοις, ὁ Ἄνσον μαζί μὲ τοὺς ἐργάτας κατεγίνοντο ἀκόμη ἀποσύροντες τὴν χιόνια. Ὅταν ἠθάλησα νὰ παρατηρήσω τί κάμνον, μία ἄλλη κραυγὴ, κραυγὴ φρίκης, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λάρυνγόν μου!

“Εἶδα τὸ σῶμα τοῦ Χαράλδου ἐν στενῇ περιπτύξει πρὸς ἕτερον σῶμα, γυναικείου, τὸ σῶμα ἐκαίνης, τῆς Κλάρας δὲ Βερδάλ, τὸ ὅποιον ἐπίσης ἀνεγνώρισα, μολονότι ἦτο πσεμένον πρηνές, ὥς ἂν ἤθελε νὰ κρυφθῆ ἀπὸ τὰ βλέμματά μου... Τὸ σῶμα αὐτὸ ἐπρόκειτο ὑψίστην ἀγωνίαν! Ὅσον τὸ τοῦ Χαράλδου ἦτο ἤρεμον, γαλήνιον καὶ ἀτάραχον, τόσον ἐκαίνης ἦτο συσπαιρωμένον, συσπασμένον καὶ τρομακτικόν! Καὶ ἐνῶ οἱ βραχιόλιες ἐκαίνο περιβάλλον θεαπευτικοί, ὥς ἐν ἐνογκασμῶ, τὴν ὀσφύν τῆς, αἱ χεῖρες ἐκαίνο ἐκράτουν, φονικά, ὥς ἐν κτηνάδει σπασμῶ, τὸ περιλαίμιον τοῦ Χαράλδου, ὥς ἂν νὰ ἤθελον νὰ εἰρῶν καὶ αὐτὸν πρηνῆ, χωρὶς, ἐν τούτοις, νὰ τὸ κατορθώσωμ!...

“Ὁπισθοχώρησα ἐντρομος καὶ ἐτρόπην εἰς φυγὴν, φωνάζουσα πρὸς τὸν Ἄνσον:

— Σκέπασέ τους καὶ πάλιν!... Ἐγὼ ἐπάγω των ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον χιόνια!... Τὰ χιόνια εἰς καλύψη διὰ παντός τὸ μυστικόν των!...

Καὶ ἡ γηραιά μας θεία προσέθηκεν: — Ἴδου διατί μὲ βλέπετε περίλυπον, ὅσκις χιονίζεις... Περίλυπον καὶ μελαγχολικὴν μέχρι θανάτου.

(Νορβηγικὴ φιλολογία. Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Εἶναι παρατηρητέον, ὅτι, καθὼς αἱ μητέρες μικρῶν παιδιῶν δοκιμάζουμ πικρὰς στενοχωρίας διὰ τὴν διορθώσιν τῶν ἐλαττωμάτων τῶν τέκνων των, τοιοῦτοτρόπως καὶ αἱ μητέρες παιδιῶν μεγάλης ἡλικίας ὑποφέρουμ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά των, ὅταν ἐγκαίρως δὲν προσλάβον νὰ τὰ διορθώσωμ. Ἀπὸ τὰς δυσχερείαις αὐτὰς ἐρχεται νὰ ἀπαλλάξῃ τὰς μητέρας ὁ ἐν Βιέννῃ ἀριστούτατος ἐπιστημονικὸς Σύνδεσμος «διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῆς νεότητος».

Ὁ γνωστός παιδαγωγὸς Wilhelm Boerner δέχεται ἰδιαιτέρως ἐκάστην μητέρα, ἐρχομένην πρὸς τὸν συμβουλευτὴν καὶ τὴν φέρει εἰς τὸ νὰ ἀποκαλύψῃ ἀβίαστος τὸν μητρικὸν πόνον τῆς.

Ἐν ἡ περιπτώσει τὸ ζήτημα δὲν εἶναι τόσον σοβαρὸν καὶ δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλην ἐπιστημονικὴν διάγνωσιν, ἢ κ. Lia Lazansky, τοῦ ἰδίου συνδέσμου, ἀναλαμβάνει νὰ δώσῃ τὰς συμβουλὰς, ποῦ πρέπει.

Εἶναι περιεργόν, ὅτι εἰς τὰς consultations ταύτας σπεύδουμ κυρίως μητέρας τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, κυρίαί, αἱ ὁποῖαι, λόγφ τοῦ περιορισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλουμ εἰς τὰ παιδιὰ των, ἐπρεπε, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἰδέαν, νὰ μὴ εὐρίσκωμ κἀνέν ἐλάττωμα ἀνατροφῆς εἰς τὰ τέκνα των. Πλεονάζουμ μεταξὺ αὐτῶν πάλιν αἱ μητέρες μονογενῶν τέκνων, κυρίαί, δηλαδή, αἵτινες ἀφιέρωσαν ὅλας τὰς προσπαθείας των διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ φίλτρου των.

Αἱ μητέρες αὗται, παρὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν εὐμορθεϊαν των, εἶναι πολὺ δυστυχεῖς καὶ τρομακτικοὶ τὸν οἶκτον μὲ τὰ μέσα τῆς τροφικότητος, διὰ τῶν ὁποίων νομιζουμ, ὅτι θὰ φέρουμ τὸ παιδί των εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον.

Μία κυρία ἐξ αὐτῶν διηγήθη εἰς τὸν παιδαγωγὸν Boerner, ὅτι τὸ ἐξαιρέτως κοριτσάκι τῆς δὲν ἠμποροῦσε μόνον του νὰ φάγῃ ἐπρεπε νὰ τὸ ταγίσῃ καθὼς μικρὸ μωρό. Ὁ ἰατρὸς διεπίστευσε, ὅτι ἡ ὑγεία τῆς κόρης ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν, ἀλλὰ ἐκ νεοθρότητος καὶ μόνον ἡ κόρη αὐτῆς ἦτο ἱκανὴ νὰ νηστεύσῃ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν, ἐν δὲν τῆς ἔδιδον διὰ τῆς βίας νὰ φάγῃ. Ἡ μητέρα τῆς μεταχειρίσθη πολλὰ μέσα θεραπείας τοῦ ἐλαττωματος αὐτοῦ τῆς μικρᾶς, ἀλλ’ εἰς μάτην.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ ἐν λόγφ παιδαγωγὸς προέτεινε ὡς μέσον διορθώσεως, ὅπως ἡ κόρη αὐτῆς ἀρχίσῃ νὰ συναναστρέφεται παιδιῶ τῆς ἡλικίας τῆς· ἄλλως τε ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι ἡ ἀπομόνωσις τῶν μικρῶν παιδιῶν μεταξὺ μεγάλων προσώπων γενεῖ πολλὰ ἐλαττώματα.

Ἐτέρα κυρία, ἐσύζυγος καλλιτέχου, ἀνέφερεν, ὅτι τὸ κοριτσάκι τῆς παρουσιαζε μεγάλην καὶ ἀκατανίκητον τάσιν πρὸς τὸ ψεῦδος, διηγουμένη φαντασιώδη μυθώματα ὡς ἀληθινά. Ἡ ἐπ’ αὐτῆς γενομένη ἐρευνα ἀπέδειξε, ὅτι ἡ κόρη αὐτῆς εἶχε μεγάλην φαντασίαν, ἣτις ἔχει ἐξερρηθῆ ἀπὸ διηγήσεις ποικίλων μύθων. Μόνον μέσον θεραπείας ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἦτο μία ὑπομονητικὴ καθοδήγησις εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ διηγήσις μύθων φανταστικῶν καὶ τρομακτικῶν πρέπει νὰ ἀπαγορευθῆ εἰς τὰ μικρὰς ἡλικίας παιδιὰ, διότι βλάπτει καὶ παραμορφώνει τὴν φαντασίαν των.

Ἡ κλεπτομανία εἶναι ἐπίσης μεταξὺ τῶν ἐλαττωμάτων τῶν μᾶλλον διαδεδομένων μεταξὺ τῶν μικρῶν καὶ παρουσιάζεται μὲ ἐπικινδύνους τάσεις. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην συνιστάται, ὅπως εἰς εἰς τὸ παιδί ἀναπτυχθῆ ἡ ἰδέα τῆς τιμῆς, ἐν δὲ καὶ τοῦτο ἀποτύχη, τότε ὑποδεικνύεται, ὅπως κλεισθῆ εἰς εἰδικὰ ἱστοιθῆτα.

Ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν καταφαίνεσαι πόσος πολυτίμος συμβουλὰς παρέχει ὁ σύνδεσμος οὗτος τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο εὐχρῆς ἐργὸν ἐν συνιστάται καὶ παρ’ ἡμῖν.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΑΣΥΛΟΝ ΓΑΛΑΤΑ

Όταν πρό καιροῦ τὰ θύματα τῆς ἀτυχίας, ἡμίγυμνα, ἀνυπόδουτα, μόλις συγκρατούμενα μὲ τὰς ἐναπολειφθείσας δυνάμεις των, κατέκλυζον ἀθρόα τὰς θύρας τῶν ναῶν, ἐκλιμαροῦντα τὴν βοήθειαν τῶν φιλανθρωπῶν, πολλοὶ ἐξ ἡμῶν θὰ διερωτήθησαν, πῶς θὰ κατορθοῦτο νὰ συντηρηθοῦν ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας, κατὰ τὰς ὁποίας ἕκαστος μετὰ δυσκολίας ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀτομικὰς του ἀνάγκας.

Τὸ ζήτημα, πράγματι, δὲν ἦτο μικρὸν. Ἡ φιλανθρωπία εἶχε νὰ ὑπερπηδήσῃ τεράστια ἐμπόδια, ἢ ἀλληλεγγύη, τὸ θεμέλιον αὐτὸ καὶ τὸ γένημα καθὰ ὑγιεῖς κοινωνίας, εἶχε νὰ παρακμάσῃ τοῦς ὑφέλους τῆς οικονομικῆς καχεξίας καὶ πρὸ τῶν φοβερῶν αὐτῶν διλημμάτων ὅλοι, ἀνίκανοὶ νὰ συγκρατήσων τὴν σκέψιν των, μετὰ δέους ἐνητένιζον πρὸς τὸ ζοφερὸν μέλλον.

Ἡ δυστυχία καταβάλλει καὶ τοὺς πλέον ἰσχυροὺς χαρακτῆρας, τὴν πλέον σταθερὰν θέλησιν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου εἶναι ἡ δοκιμαστικὴ κονίστρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἀθλητὴς μέληται νὰ ἐπιδειξῇ τὴν ἀντοχήν, τὸ σθένος, τὴν ἀξίαν του.

Πράγματι, ἐπὶ τῆς δοκιμαστικῆς αὐτῆς κονίστρας, ῥωμαλεοὶ ἀθληταί, πλήρεις σωματικῆς καὶ ψυχικῆς εὐρωστίας, κατώρθωσαν ν' ἀναδειχθοῦν ἀκλόνητοι νικηταὶ μέχρι τέλους, κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσων κἄτι, μικρὸν κατ' ἀρχὰς ὡς πρὸς τὴν ἀκτίνα τῆς δράσεώς του, μέγα ὁμως ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν.

Τὸ μικρὸν αὐτό, τὸ δημιουργηθὲν ἀθροῦδος, τῇ πρωτοβουλίᾳ ὀμίλου φιλανθρωπῶν κυριῶν, ἤρχισεν νὰ ρίπτῃ σιγὰ-σιγὰ τὰς ρίζας του βαθείᾳ, ἐμεγάλωσεν καὶ ἐγιγαντώθη, εἰς βαθμὸν, ὥστε νὰ μπορῇ σήμερον νὰ περιλάβῃ στὴν ἀγκαλιά του ὑπερνενηκόντα ὑπάρξεις νεαρὰς καὶ νὰ τὰς παραδώσῃ μὲ μέρα καὶ σὺν κράτος καὶ στὴν κοινωνίαν ὑγιεῖς καὶ τελείας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως...

Ἐλάτε τώρα μάζι μου νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ καταφύγιον τοῦ πόνου, ἐλάτε μάζι μου νὰ θαυμάσωμεν τὴν δύναμιν τῆς θαλήσεως καὶ τὸ ψυχικὸν σθένος τῶν ἰδρυτριῶν του.

Ἐλάτε τώρα μάζι μου νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ καταφύγιον τοῦ πόνου, ἐλάτε μάζι μου νὰ θαυμάσωμεν τὴν δύναμιν τῆς θαλήσεως καὶ τὸ ψυχικὸν σθένος τῶν ἰδρυτριῶν του.

Ἡ σκητὴ αὐτὴ ἐνέχει κἄτι τὸ κωμικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ τραγικὸν συνάμα.

Κωμικὸν μὲν, διότι μερικὰ ἐξυπνα ματάκια ὑποβλέπουσιν μὲ ἄγαν ὀρεκτικὰς διαθέσεις τὴν μερίδα τοῦ πλησίον των, τραγικὸν δὲ, διότι μετὰ τῶν αὐτῶν τῶν παιδιῶν εὐρίσκειται κάπου κἀνένα, ποῦ, ἀφίνον κατὰ μέρος τὸ φαγί του, σκουπίζει τὰ ματάκια του μὲ τὴν μπρασιέλα του.

Ποιὸς ξέρει τί ζοφεραὶ ἀναμνήσεις, ποιὸς ξέρει τί τραγωδία νὰ παιζέται μέσα σ' ἐκείνη τὴ μικροσκοπικὴ καρδιά, ποῦ σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίᾳ ἐπρῆψε νὰ γνωρίζῃ τὸ γέλιο μόνον καὶ τὴν χαρὰ!

Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ σπαρακτικωτέρα λύπη θὰ εἶναι ἡ λύπη τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ!

Ἡ δυσθύνουσα θὰ τὸ ξέρῃ, βεβαίᾳ, καὶ γι' αὐτὸ τρέχει νὰ χαϊδεύσῃ τὸ κεφάλαιον τοῦ βασανισμένου αὐτοῦ παιδιοῦ, κ' αὐτὸ ἀλλάσσει ἀμέσως τότε ἐκφρασί, τὰ μάτια του παίρνουν τὴν πρώτη λάμπιν των, τὰ χεῖλάκια του μειδοῦν καὶ φαίνονται ἀπὸ μακρὰ ὡς νὰ εὐλογοῦν τὸ χέρι αὐτό, ποῦ θὰ τοῦ θυμίσῃ ἴσως τὸ χέρι τῆς μάννας του.

Εὐλογημένοι ἄς εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ πρόθυμοι πάντοτε σπεύδουν νὰ ρίψουν τὸ βάλαμον τῆς ἐλπίδος εἰς ὄσους τὴν ἔχουν χάσει.

Μὰ, τρισευλογημένοι ἐκεῖνοι, ποῦ προσπαθοῦν ἢ ἐλπίς αὐτὴ νὰ μὴ λείψῃ ποτε ἀπὸ τὴν παιδικὴν καρδιά... Καὶ δὲν θὰ λείψῃ!...

Ἐνόσω ὁ ξένος πόνος θὰ εὐρίσκη ἡχὸς μέσα εἰς καρδίαν, ποῦ ἐπλάσθησαν ἐπιτηδες γι' αὐτό, θὰ ἐφίσταται καὶ τὸ ἄσυλον καὶ μάζι μ' αὐτὸ θὰ ἐφίσταται καὶ τὸ μαιδίαμα καὶ ἡ ἐλπίς, ζωγραφισμένη ἐπάνω στὰ προσώπια τῶν μικρῶν.

Ποιὸς ξέρει, ἂν αὖριον, μετὰ τῶν ἀσῆμων αὐτῶν παιδιῶν, δὲν θὰ βγῇ κἀνένα, τὸ ὁποῖον νὰ τιμῆσῃ καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος του!

Ὅ, τιδὴποτε καὶ ἂν συμβῇ, θὰ εὖρη κἀποιο ἐπάγγελμα ἀθροπινώτερον, βέβαια, ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐπαίτου, πρὸς τὸ ὁποῖον μοιραίως θὰ ἐφέρετο, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ πρόνοια τοῦ Ἄσυλου.

Ἀπευθύνομαι πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς καὶ τοὺς ἀναγνώστὰς τοῦ «Ἄσπ' Ὀλα», ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλην τὴν ὁμογένειαν καὶ λέγω:

Εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Πέρα-Πέλας τὴν προσεχῆ Κυριακὴν δίδεται τὸ τσάϊ τοῦ Ἄσυλου πρὸς κἄλυψιν τῶν τεραστίων δαπανῶν του.

Ὅμοιοι κυριῶν, ἀψηφουσῶν καὶ τὸ χιόνι καὶ τὸ κροῦ τῶν τελευταίων ἡμερῶν, προσπαθοῦν νὰ διαθέσων τὰ εἰσιτήρια.

Δὲν ξέρω, ἂν ὁ κόσμος δεικνύῃ τὴν ἀπαιτουμένην προθυμίαν ἢ ὄχι, κολακεύομαι γὰρ τὸ πιστεύω.

Ἐγὼ, ἕνα πρῶγμα ζητῶ νὰ ξεύρετε: ὅτι καθε κυρία, ποῦ παρουσιάζεται, ἀντιπροσωπεύει τὸν πόνον καὶ τὴν ἀγωνίαν ὑπερνενηκόντα παιδιῶν, ὅτι τὰ εἰσιτήρια, ποῦ κρατοῦν, δὲν εἶναι εἰσιτήρια, παρέχοντα τὴν διασκέδασιν μόνον.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μικρότερον. Εἶναι εἰσιτήρια, παρέχοντα τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς σωτηρίας, ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἐπὶ τῶν εὐλογιῶν τόσον ὀρφανῶν.

Δὲν εἶναι τσάϊ αὐτό, ποῦ προσφέρεται, εἶναι μυσταγωγία δακρῶν ἐννενηκόντα ὀρφανῶν! Ἐλάτε, σκουπίσατε τὰ δάκρυα αὐτὰ μὲ τὸ εὐλογημένον χέρι σας, ὅπως θὰ τὰ ἐσκούπιζαν τὰ χεῖρα τῶν γονέων των!

Πρὸς στιγμὴν, ἀντικαταστήσατε τοὺς γονεῖς των!

Ἄδρατος ἢ ψυχὴ των θὰ σᾶς εὐλογῇ.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

ΣΕ ΚΑΤΙ ΔΕΝΔΡΑ

Ἐνα ψιθύρισμα γλυκὸ ἀκούει' ἐκεῖ πέρα, μοιάζει νανούρισμα παιδιοῦ ἀπὸ γλυκαῖα μητέρα! Εἶν' ἢ ἡχώ, π' ἀφίνας ἀπ' τὰ στενάγματα σας, ὅταν ὁ μπαμπᾶ σιγαλὰ παίξῃ σὺν φύλλωμά σας!

Μὰ ὅταν πάλιν ὁ βορριάς σᾶ: δέροντι λυσσασμένους, κ' ὀγκιῶντες ἄγρια τραγουδοῦν, κάπου ἐκεῖ κρυμμένος, τότ' ἢ φωνὴ π' ἀφίνας μοιάζει σᾶν θρηνηλόγι, γιατί πονεῖτε καὶ ἐσεῖς σ' αὐτὸ τὸ μαιρολόγι!

Πολλὰ φορὲς ἦλθα σὲ σᾶς, τῆς σελιγράφου βραδυῆς, κ' ἐρῶ μὲ μὲ ἐκεῖνον σιγῆς ὁμορφίαν σας τῆς σκιᾶς! Μ' αὐτὸς! δὲν ἐμοιάζει μ' ἐσᾶς, γι' αὐτὸ καὶ δὲν πονεῖτε σᾶν τὴν καρδίαν μου ἀκουε, ποῦ γιὰ τ' αὐτὸν θρηνηδοῦ!

ΑΥΓΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ πλέον συνειδησιμένη πρόφασις ἐκείνων, ποῦ μᾶς κἀμνον τὸ κακόν, εἶναι, ὅτι θέλουν τὸ καλόν μας.

Ἐλεγε ψευδὴς, ὅτι ἡ ἰσότης εἶναι νόμος τῆς φύσεως. Ἡ φύσις δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἴσον. Νόμος τῆς εἶναι ἡ ἐξάρτησις καὶ ἡ ὑπεροχὴ.

Ἡ Σπανίως παρηγορούμεθα ἀπὸ τὰς μεγάλας ταπεινώσεις, τὰς ὁποίας ὑπέστημεν τὰς λησμονοῦμεν μόνον.

Ἡ ἀνάγκη δηλητηριάζει τὰ δαινά, τὰ ὁποία δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ.

Ἄφ' οὗ ὅλη μας ἡ πρόνοια δὲν εἰμπορεῖ νὰ κἀταστήσῃ τὴν ζωὴν μας εὐτυχὴ, πολὺ ὀλιγώτερον ἢ νοθηρότης μας.

Τὸ πνεῦμα εἶναι τὸ μάτι τῆς ψυχῆς καὶ ὄχι ἡ δύναμις τῆς. Ἡ δύναμις αὐτῆς εἶναι εἰς τὴν καρδίαν, δηλαδὴ εἰς τὰ πάθη. Καὶ τὸ μᾶλλον φωτισμένον πνεῦμα δὲν παρέχει δραστηριότητα καὶ θέλησιν. Ἄρκει νὰ ἐκρηκτῆς ὑποδήματα μόνον διὰ νὰ βαδίξῃ; Δὲν ἀπαιτοῦνται ἀκόμη καὶ πόδες καὶ θέλησις μὲ τὴν δύναμιν νὰ τοὺς κινῶν;

ΘΛΙΨΙΣ-ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Μίαν ὥραν προΐαν τῆς ἐνοίξεως, ἀπὸ ἐκείνας, ποῦ ἡ φύσις στολίζεται μὲ τὰ μαρμαρέα θέληγτρα τῆς καὶ μαιδιᾶ χροσπῆ καὶ γελασπῆ, δύο γυναικες μαυροφορεμέναι, ἐνθραίνον τὸν λόφον τῆς ἐξοχῆς καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαθήματα, ποῦ ἐκράτουν σὺν χεῖρα των, συνεισάνα, ὅτι μετέβαιναν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ὁραίως ἤλιος ἐκρούσει τὰς κορυφὰς τῶν λόφων καὶ ἐκρηκτῆς νὰ λαμπερίζουν εἰς στογόνες τῆς δρόσου ἐπὶ τῆς χλόης. Πιττὰ ἐπέτων ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ τοὺς κλάδους πρὸς τὴν γῆν, ζητοῦντα κόμην πρὸς τροφὴν καὶ μὲ τὸ καλὸδῆμα των ἐκτρέταν τὴν ὄρειαν νόμφην τοῦ ἔσπερ. Ἐλαφρὰ ἢ πρᾶϊνὴ δροσιὰ, ἰδρῶσι τὴν ἡρεμοῦσαν φύσιν καὶ ἐσλήρου τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἀθῶαν ἐκείνην εὐχαρίστησιν, τὴν ὁρειαν αἰθάνεται κἄνεις, ὅταν αἱ πρῶται κἀλοναὶ τῆς ἀνοίξεως ἀρχίζον νὰ προβάλλουν εἰς τὴν γῆν. Αἱ δύο γυναῖκες ἐβάδιζον σιωπηλαὶ καὶ ἀδιάφοροι πρὸς τὴν γῆν ἀναγεννωμένην φύσιν καὶ τὴν χάριν τῆς ἐξοχῆς. Ἀπὸ τὰ χεῖλη των μόνον ἐξήρχετο ἐπίοις βίθος στενογμόν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς των ὑγρὰς μικρὸ δάκρυ. Ἐστάθησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ νεκροταφείου, ἔκμαν τὸ σημεῖον τοῦ σπυροῦ καὶ κατόπι ἐμβῆκαν καὶ διέσχισαν τοὺς μακροὺς διαδρόμους, οἱ ὁποῖοι ἐχώριζον τοὺς τόφους.

Μὲ βλέμμα διάπυρον καὶ φιλόστοργον κατέτρωγον τὰ ψυχρὰ λευκὰ σύμβολα, ζητοῦσαι ν' ἀνακαλέσων ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ἐξήχουν. Ἐπὶ τέλους, ἐστάθησαν πρὸ ἐνὸς μαύρου σταυροῦ, ὅστις ἐφρούρει τὸν πολυφιλήτων νεκρὸν, εἰδὸν τῆς μιάς ἐκ τῶν δύο γυναικῶν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἰσότης διὰ νὰ ψάλλῃ τὸ εἰσιτισμένον τρισάγιον, ἀφήκων τὰ δῶρά των πρὸ τοῦ σταυροῦ καὶ γονυπετήσασαι, ἔβρεχον μὲ δάκρυα τὸ χῶμα τοῦ τάφου. Ποῖα πλάγη καὶ ἀπογοήτεσις! πόσον σκληρὸν καὶ ἀπαίσιον φαίνεται τὸ μαῦρον αὐτὸ χῶμα, ὅταν κρύπτη ὑπὸξέεις προσφιλεῖς, καὶ πόσον εὐτελεῖς καὶ πεταπὸν, ὅταν πατήται ὑπὸ τοῦ πόδας μας! πόσον δὲ ἰερὸν, ὅταν χρησιμεύῃ ὡς ἀνάπυσσις καὶ καθαρτήριον, ἀποκρύπτει εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κἀκοποιὰ ἄντα, τὰ ὁποῖα διαφθείρουσιν τὴν κοινωνίαν! Εἰς ὅλας πᾶσας τὰς περιπτώσεις, μόνη ἢ ματαιότης θριαμβεύει. Ἄλλ' ἀνίσχυρος ὁ ἀνθρώπος πρὸ τῆς κραταιᾶς αὐτῆς δυνάμεως, τὴν ὁποῖαν πρῶτος κηρύσσει, περιφρονῶν τὴν γῆν ἀγαθὰ ἢ προσκολλόμενος εἰς αὐτὰ, τρέμει, ὅταν ἐγγίσῃ τὸ χῶμα τάφου προσφιλοῦς καὶ κλαίει καὶ ὀδύρεται καὶ ζητεῖ ν' ἀποσπῆσῃ ἐκεῖθεν τὴν ἀγαπητὴν ὑπαρξιν, ἀφ' ἧς τὸν ἐσίεργον τόσον σκληρῶς ὁ θάνατος!

Ἐκλαίει, λοιπόν, ἡ δεσποχισμένη μητέρα τὸ παιδί τῆς καὶ ἀμοιρολόγη μὲ τὴν γλυκαῖα τῆς φωνὴ τὴν στέρησιν του. Παρασιεῖ τὰ δένδρα ν' ἀνθίσουν, τὴν αὐγὴν νὰ προβάλλῃ πάντοτε γελασπῆ, τὰ πουλάκια νὰ τραγουδοῦν μόνον γι' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ φέρουσιν χαρὰ καὶ μέσα σὶδὸν τάφο ἀκόμη, νὰ μὴν ἀισθάνεται πολὺ βαρεῖα τὴν μοναξιά του καὶ στενοχωρεῖται. Καὶ μὲ πύρινα φῶτα ματὰ ἔλουε τὸν μαῦρον σταυρὸν, ὁ ὁποῖος, ὡς μόνος φύλαξ καὶ προστάτης τοῦ τέφνου τῆς, ἐστῆκετο ἀγρυπνῶν φρουρὸς ἐκεῖ νόστιμα καὶ ἡμέραν.

Ἡ ἄλλη τὴν παρατήρει περίλυπος, μὴ τελεῖσθαι νὰ διακρίψῃ τὸν θρηῖνον τῆς. Ἐπειτα δὲ, σύρουσα αὐτὴν ἐκ τῆς χεῖρός, τὴν ἔφεραν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λόφου, ὅπου ἐφαίνετο μακρὸν ἤνεμος καὶ κινεῖσθαι εἰς τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἢ θάλασσα. Τὴν εἰδαῖε πρὸς αὐτὴν καὶ μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν λύπην, ἡ ὁποία ἐφρούσκενε τὰ στήθη τῆς, λέγει:

— Δυστυχισμένη, μὴ κλαῖς καὶ σκοτάνησαι, ἀφοῦ ἔχεις γιὰ παρηγοριά τὸν τάφο τοῦ παιδιοῦ σου. Ἐγὼ τί νὰ ποῦ ἢ ἀμοιρῆ, ποῦ μ' ἐφ' γε τὸ παιδί μου ἢ θάλασσα καὶ ποῖός ξέρει σὲ ποῖα ἀποργαλία πεσεῖς ἐκ σώμα του ἄπονα! Σὺ ἔχεις ἕνα σταυρὸ καὶ ἀγκαλιάζεις, σᾶν νῆχες τὸ παιδί σου. Ἐγὼ εἰμπορῶ ν' ἀγκαλιάσω τὴν μεγάλη αὐτὴ θάλασσα, ποῦ χίλια κύματα σκορπεῖ τὴν ὄρα σὺν γιολό!

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΙΘΗΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

82

(συνέχεια από σελ. 482)

Παίζει μεγάλο ρόλο η διαγωγή ή προτέρα του κατηγορουμένου· αυτή διασπείρει την Δικαιοσύνη κατά πόσον το κακούργημα υπήρξε κατ' αυτόματον και κατ' αποτόμως εισβαλόν εις τον βίον περιστατικόν, ως ξένον εις σώμα πολλάκις ενσφηνούσαι εις τον οργανισμόν, η ητο κατ' εμψυκτον, κατ' το όποιον εξυμνόνετο από καταβολής του οργανισμού του.

Υπάρχουν κακούργηματα και κακούργηματα. Υπάρχουν κακούργηματα, τα όποια τμήν μάλλον παρά όνειδος προσάπτουν εις τον εκτελεστήν των, το όποιον το παραλθόν είναι άγνόν, του όποιου ο βίος ητο εκ διαμέτρου άνειθνεος προς την διαπραχθείσαν ένοχον πράξιν. Υπάρχουν άλλιν και κακούργηματα, τα όποια έχουν γίνει και προτου άκόμη εκδηλωθούν.

Το κακούργημα εν τή περιπτώσει ταύτη είχε γίνει πλέον εις την ψυχήν του Ακάνθου. Και εν άκόμη αύτος δέν εύρίσκετο εις την ανάγκην να το διαπράξη, δέν θα ήτο δι' αυτό ολιγώτερον έγκληματίας.

Ο Πώλ Ακάνθος εξ άταβισμού και εξ άγωγής άκόμη, εξ ένδομούχου τάσεως και εκ περιστάσεων διέπραξε την σειράν των κακούργημάτων, τα όποια εξέτιθεντο από του δικαστηρίου, καθώς ητο Ικανός να διαπράξη και διπλάσιαν εις σειράν, αν του έδιδετο η περιστασις.

Και μήπως δέν είχαν γίνει ! Δι' αυτό ο Εϋδημος, κατόπιν των καταθέσεων των μαρτύρων και της ψυχολογίας την όποιαν έκαμην επί του κατηγορουμένου, έσχημάτισε την πεποίθησιν, ότι ο Πώλ ητο ο κακούργος με την εύρύτεραν της λέξεως έννοιαν. Εις αυτόν το εγκλημα ητο συνυφές και αδιάσπαστον χαρακτηριστικόν της υπέρβιας της ψυχής του. Και αύτη υπήρξεν η σταθερά πλέον του δικηγόρου πεποίθησις.

Η πρώτη συνεδρία, καίτοι παρατάθη επί πολύ, εν τούτοις δέν επήρκεσαν, ει μή εις το να άκουσθώσιν οι μάρτυρες άμφοτέρων των μερών η έπομένη συνεδρία ήρίσθη υπό του προέδρου την επαύριον άκριβώς, κατ' αύτην δ' έπρόκειτο να άκουσθώσιν ο εισαγγελεύς, ο συνήγορος, ο δικηγόρος της κατηγορίας· πιθανόν εις την συνεδρίαν αύτην να έξεδετο η άπόφασις.

Εϋθύς ο Εϋδημος ως άπηλλάγη των καθηκόντων του από την συνεδρίαν άκείνην, άπεύρθη διά να κατοικήσῃ τας σημειώσεις του και να προετοιμασθῇ η εργασία αύτη του άπαρρόφης πολλάς ώρας, άλλ' ητο εργασία έπείγουσα και αϋδόλως αναβλομένη. Έπειτα επήγαν εις την κατοικίαν του Θύμη, εις τον όποιον εξ άβρότης μάλλον, παρά εκ καθήκοντος έσπευσε να έπιθέσῃ τα καθήκαστα της πρώτης δικαστικής συνεδρίας.

Ο γηραιός δικηγόρος, όστις κατάκοιτος παρεκολούθησε την ανακοίνωσιν, έμεινε τας ως έχαρακτημένους από την εξέλιξιν της δίκης. Τα πάντα συντέλουν εις το να βοηθήσουν το έργον της κατηγορίας. Εκείνο μόνον, το όποιο δέν θα κατώρθωνον βεβαίως ητο η άποζημίωσις των άδικηθέντων. Το ένοργητικόν της τραπέζης ητο σχεδόν ίσον προς το μηδέν και εξ αυτού δέν θα ήτο δυνατόν να πληρωθώσι τόσαι έσπνεχθείσαι ζημίαι, βλάβαι, άδικίαι.

Όλοι οι άδικηθέντες θα έμειναν μόνον με την ήθικήν Ικανοποίησιν της τιμωρίας του ένόχου, διότι δύο-τρία κτήματα, τα όποια άπετέλουν την μόνην πραγματικήν περιουσίαν του Ακάνθου, δέν ήδύνατο τις να φαντασθῇ, ότι θα ήδύνατο,

έστω και προς έν επί τοις κλίμας, των υποχρεώσεων να ίσοσταθμισουν.

‘Αλλ' έστω, και αυτό είναι έπαρκές· όταν κατάρσεται η άδικία, είναι κατώρθωμα και εν έτι άναστέλλεται η όρμη της και το έργον της. Κάθε δευτερόλεπτον παρερχόμενον δημιουργεί και νέα θύματα.

Ο Εϋδημος, αφού έτελείωσε την επίσημην έκείνην προς τον κ. Θύμην και εύρέθη εις τον δρόμον, ησθάνθη βραδίαν την κεφαλήν του, ένα ισχυρόν πόνον εις τους προτόφους. Έξήτησε τα άναπνεύση και έσπερε το βήμα προς το Ταξίμ. Έπει μόνος παρέδόθη εις τας σέψεις του και ηχοίσε πλέον να σκέπτεται δι' έαυτόν.

Η δίκη έκείνη τον έθιγεν ιδιαιτέρως και προσωπικώς. Ούδεις, βεβαίως, το ήμάρτυεν, άλλά την στιγμήν, κατά την όποιαν η ύπόνοια του ειχεν ειπή, ότι ητο δυνατόν η κόρη των όνειρων του, η Δώρα, λησμονούσα κάθε παρικήν του Πώλ άδικίαν προς τον πατέρα της, μωσπάξουσα από των κακίων του, ήδύνατο να τον ειχεν αγαπήσει και να τον αγαπῇ, ο Πώλ δέν ητο μόνον άντίδικος και κατηγορούμενος άπέναντι του άλλά και κλέπτης, έρπας της καρδιάς, διά την όποιαν αύτος είχε πλέξει τόσα όνειρα και τόσας έλπιδας. (άκολουθεί)

ΤΟΥΡΚ - ΤΑΤΛΗΣΗ

Γλυκύσματα διάφορα, τσοκολάτες, μπουλαμάδες κλπ.

προϊόντα γνήσια εκ σταφυλών του εν Ούσα άφ' έργοστασίου ΦΟΥΑΤ και Σας εύρίσκονται παρά τοις κυρίοις

Γ. Δημητριάδη και Ι. Αντωνιάδη,

εν Πόλει, Βαλουκ Παζάρ, Τασταλάρ, 209 και 155. Τηλέφωνον : Σταμπούλ, 540.

Ο άπαξ δοκιμάξων αυτά, αδύνατον να μή γίνη τακτικός άγοραστής.

73 Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΗΣ

(συνέχεια από σελ. 490)

— Είμαι, κύριε, άντιπρόσωπος και άπεσταλμένος, ειπεν ο Μιλλύ, προσπαθών ν' άπολυτρωθῇ από τα χέρια του Λόουελ· δέν πρέπει να με κακομεταχειρίζεσθε με τον τρόπον αυτόν.

— Και ο Γκρήν ητο επίσης άντιπρόσωπος, απήνησεν ο Λόουελ και όμοις τον έμμεμάσατε.

Ο Έρρίκος και ο Ιατρός εις μάτην παρεκάλουν τον Λόουελ να ματιρώσῃ τον θυμόν του.

— Αφήσατέ με, λοιπόν, ησυχον με της λαπτότητάς σας, απήνησεν εκείνος· κρατώ τον έχθρόν μου και θα τον κρατήσω. Θα μείνη ένας ολιγώτερος έχθρός εκει κάτω.

Και ως κατακλείδα, έδωσε κατακέφαλα μίαν γραφίαν δυνατήν, με την όποιαν έβύθισε το καπέλλο του Μιλλυ μέχρι των ώμων του.

Ταυτοχρόνως η Μαίρη έστρεψε προς το περίγραμμα και έφώνησε τον Λαράμ, τον Στρατέμπεργκ και τους άνθρώπους των, καλοθου βοήθειαν, καίτοι ο Λεμπλάν ειχε φύγει και ο Μιλλύ ειχε πέσει κατά γής υπό τα κλωτσοπατήματα του τραπέζιτου.

Οι εργάται του Μονταρέ, έξωργισμένοι από την ήτάν των, τώρα έζήτησαν άκδικησιν. Η φωνή της δ. Λόουελ ητο δι' αυτούς το σύνθημα της εκδικήσεως. Έστρεψαν εις καταδίωξιν του Λεμπλάν και τον έτανέφεραν.

— Κύριε Μονταρέ, θ' αφήσατε, λοιπόν, να με κρεμάσουν; έπιθύρουν εκείνος, ώχρος και περίτρομος, υπό την πίεσιν των εργατών του Στρατέμπεργκ.

— Όχι, κύριε, όχι! έφώνησεν ο Έρρίκος, θα προτιμήσω να σκοτωθῶ έγώ, παρά να κρεμοποιησούν ος!

‘Αλλ' ως έργιάτετο εις το μέσον του πυκνού όμίλου, ο όποιος περιέσφιγγε τον αιχμάλωτον, ησθάνθη τον έαυτόν του, ότι τον έσέσησαν και αρκατά σιβαρά χέρια τον άπεμάκρυναν εις άρκετήν απόστασιν, καίτοι αύτος έφώνησε και διεμαρτύρησε. ‘Εν τή παραχῇ εκείνη ο Μονταρέ δέν άνταλήφθη, ότι η Μαίρη έδιδε διαταγας άνειθνεως προς τας ίδιόκτας του· άγ τούτους, όταν ειδε τον Μιλλύ και τον Δεμπλάν, κατώρθωσε να άπαλλαγῇ κάπως και την ηκουσε να λέγη εις τον Στρατέμπεργκ :

— Μεσ! ώστε οι άνθρώποι σας, λοιπόν, είναι γυναίκες και δέν έμπορούν να έμποδίσουν τον κύριον Μονταρέ να σφύση αυτούς τους άθλίους ;

— Δέν θα κωδς σφύση! έφώνησεν ο Στρατέμπεργκ εις τας έαυτού· θα πληρώσουν το αίμα του Γκρήν και του Σμιθ. Εις τον διάβολον η γεναιοψυχία !

— Ο νόμος του Λύντζ, ο νόμος του Λύντζ! έφώνησαν οι άλλοι.

— Ζητώ να με άκούσετε και να με κρίνετε, έφώνησεν ο Μιλλύ, αφού κατέρθωσε να άπαλλαγῇ από το καπέλλο του τον επνιγεν. Αυτό είναι το δικαίωμα, που έχει κάθε πολίτης, δέν κρεμοϋν ένα άνθρωπον, χωρίς να τον άκούσουν.

Ο Έρρίκος και ο Ιεραπόστολος ώφειλον να παλαίσουν προς τους εργάτας των επί πολύ, διά να τοις έπανοφέρουν εις άνθρωπινώτερα αισθήματα. Ο Λόουελ άντίστατο φανερά. Η Μαίρη, κατάκλημτος από την θύελλον, την όποιαν αύτη έξάπλευσε, κατέρθωσε να την καθουράσῃ κάπως. Μία διαρία παρεχωρήθη εις τους αιχμάλωτους, οι όποιοι ώδηγήθησαν εις το άπάγειον της ελίας του Ιεραού. Βεβαίως αύτος δέν ητο λύσις Ικανοποιητική και ο Μονταρέ έβλεπεν, ότι δέν είσηκαστο η Μαίρη διησθύνεν άντ' αυτού. Αυτή μάλιστα του έκαμα και κινρός παρατηρήσεις.

Υπερσεθισμένη και κρούτουσα εις τα στήθη της από ημερών κάποιον μυστικό πείσμα, του ειπε κατά πρόσωπον :

— Βέβαια, δέν ος άρέσουν οι κόμω, γιατί αγαπάτε την Ναϊσά !

Ο Μονταρέ δέν ηθέλησε να της άπαντήσῃ. Δέν ησθάνετο, ότι ητο κύριος του έαυτού του. Θα εξεδήλωνε την όργην του εις τον θεϊόν του :

— Δέν είμηνω να άνθέξω περισσότερο. Αυτή η ‘Αμερικανίς με κόμνει να παίξω γολύτον πρόσωπον έδω. Είμαι ένας άχύρινος άνθρωπος δι' αύτην, ένα νευρόσπαστον· αύτη διατάσσει κατ' την θέλησιν της και την ιδιοτροπίαν της την ζωήν η τον θάνατον. Δέν άντέχω πλέον· θα διακόψω τας σχέσεις μου.

— Λοιπόν, να κός διακόψης, απήνησεν ο θαίος, άλλά προκαταβολικώς πρέπει με κάθε θυσίαν να άνακτήσης το έουχείον. Δέν είναι πλέον αυτό ζήτημα χρήματος δι' ημάς, άλλά ζήτημα ζωής η θανάτου διά τους άνδρους, οι όποιοι μάς περιβάλλουν. Είμεθα εκτεθειμένοι έδω όχι μόνον να σφαιγώμεν, άλλά και να πεθάνωμεν της πείνης, αν αι διαπραγματεύσεις παραταθούν.

Ο Έρρίκος ηναγκάσθη να όμολογήσῃ, ότι η κατστάσις ητο σοβαρά και ο πόλεμος άναπόφαικτος. Καταβεβλημένος από τον πόνον, άλλά και πολύ τραυμένος, ώστε να μη είμνησῃ να κοιμηθῇ, ηρχισε περιπατών εις τον κήπον, ος ησθάνθη, ότι κάποιος τον ηγγιζεν εις τον ώμον. Στρέψας ειδα την Ναϊσά.

(άκολουθεί)

Σήμα καταστήματος.

Μη σκέπτεσθε από ποίον καταστήμα να προμηθευθῆτε τα βούτυρά σας.

Τα μόνα ειδικά τοιαύτα είναι τα εν Γαλατιῶ (όδος Καλήλ Πασά και όδος Τούνελ) και Πέραν (πλαταία Τούνελ) καταστήματα έμπιστοσύνης του κ. Κ. ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, όπου υπάρχουν βούτυρα μαγειρικής, ως και φρέσκα της ημέρας, διαφόρων ποιοτήτων, εις τιμάς εύθηνάς και προσιτάς εις όλους, δηλ. αναλόγως του χρήματος, που θα διαθέσετε, θα εύρατε και τα βούτυρά σας, όλα καλά, εύγευστα και καθαρά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος ἐν Σισλῇ τὸ τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Δ. Η. Εὐελπίδου ἱατροῦ. Κατ' αὐτὸ παρόντες πλείστοι ἀπ' τῶν τιμώντων τὴν μνήμην αὐτοῦ, δεηθέντες ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειδύμου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δημοσιεύομεν τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἐπιμηθείου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεφώνησεν ἐξ ὀνόματος τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων ὁ γενικὸς διευθυντὴς αὐτῶν κ. Λεωνίδου, καὶ ὅστις ἀποτελεῖ τὸν καλλίτερον χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀειμνήστου :

«Εἰς τὰς ὀλίγας λέξεις, τὰς ὁποίας ὑπαγορεύει αἰμάσσουσα ἐκ τῆς ὀδύνης καρδιά, δὲν εἶναι δυνατόν βεβαίως νὰ ἀναγραφῇ τὸ ὑπέροχον ἔργον σου, ἡ πολυμερὴς καὶ εὐαργατικὴ δράσις σου, ἡ ὑπὸ ἀφέλειαν ὑποκρυπτομένη παροικιωδὴς ἀγαθότης τῆς ψυχῆς σου, τὸ ἀκαταπρόσητόν σου εἰς τὴν συντέλειαν τοῦ παλοῦ, ἡ συμπαθὴς συμμετοχὴ σου εἰς τοὺς πόνοὺς καὶ τὰς δυστυχίας τῶν ἀσθενῶν σου, ἡ ἀνεξάντλητος καὶ ἀκατάβλητος προθυμία σου εἰς τὴν συναντίληψιν τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων συναδέλφων σου, δι' οὗς ἦσο πατήρ, ἀδελφός, φίλος καὶ οἷτινες ἀπαρμύθηται καὶ βαρυνθεῖς θρηνοῦσι τὴν σιληρὰν ἀπώλειάν σου.

Νεαρὸς ἀκόμη, εἰσῆλθες ὡς ἰατρικὸς ἱατρός εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Καταστημάτων, ὅπου διεκρίθης διὰ τὴν εἰς τὸ καθήκον ἀφοσίωσίν σου. Ὡς ἰατρικὸς διευθυντὴς αὐτῶν, ἐργάσθησθε μεθ' ὅλου τοῦ σφρίγγου καὶ τῆς συνάμεσός σου εἰς τὴν ἀναγέννησιν καὶ προαγωγὴν αὐτῶν. Ἄλλ' ὅτι τὰ Καταστήματα δὲν θὰ λησμονήσωσι ποῖς, ὅτι ἡ ζωηρὰ εὐγνωμοσύνη τῆς ὁμογενείας, τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ ἀναγράψῃ χρυσοῖς γράμμασιν, ἀνεξίτητος, εἰς τὰς ἀθάνατους δέλτους οὐτῆς, θὰ εἶναι ἡ ὡς ἱατροῦ ἀρχηγοῦ τῆς Παθολογικῆς Κλινικῆς ὑπηρεσίαν σου. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας σου, ἡ ἀπεριόριστος πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη σου ἐξεδηλώθη ἀκρίτως. Οὐδεὶς κίνδυνος, οὐδεμία θυσία, οὐδεὶς φόβος σὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐξόχως φιλανθρωπικοῦ ἀπεστολῆς σου. Προσέτρεχες εἰς τοὺς ἀσθενεῖς σου ἀψηφῶν τὰ πάντα καὶ χάριν αὐτῶν τέλος ἐθύσασας τὴν ζωὴν σου, τετιμημένε μαρτυρῶ τὸ καθήκοντός σου. Πᾶσα προβάλλουσα βροτολογὸς ἐπιδημία σὲ ἀνεύρισκε σθεναρὸν καὶ ἀτρόμητον ἀντίπαλον. Ἐνέσκηπτε πανέως. Σὺ ἐξώρμας θαρραλέως εἰς ἀντιμετώπισιν αὐτῆς. Ἡ χολέρα ἐμάστιζε τὴν ἡμετέραν πόλιν. Σὺ ἠρωικῶς προσέτρεχες εἰς ἴσασιν τῶν ἐξ αὐτῆς προσβεβλημένων. Καὶ ὅτε, τέλος, ὁ ἐπάρματος ἐξανθηματικὸς εὐφρος ἐνεφανίσθη ἀπαισίως, πολλὰ λαπλασιάζων τὰ θύματα αὐτοῦ, σὺ καὶ πάλιν ἐσπασας, ἵνα ἀντικαταστήσῃς ἠρωικῶς καὶ ἀφόβως. Ἐγωνίσθησθε κρατερῶς, ἔσπασας χιλιάδας ψυχῶν. Ἄλλὰ εἰς τὸν κρατερῶν τοῦτον ἀγῶνα ἐπέσας, ἀλλοίμονον ! ὡς εὐορπὸς καὶ πιστὸς στρατιώτης τῶν Φιλανθρωπικῶν τοῦ Γένους ἡμῶν ἀσύλων, τῶν ἱδρυμάτων, αἶτινα ἐτίμησας καὶ ἀνέψωσας διὰ τῶν τοιοῦτων ἀπαραμίλλων ἀγῶνων σου.

Ναί, τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν σου δὲν θὰ λησμονήσωσι ποτὲ τὰ Καταστήματα. Αἰωνία, ἀσβεστος, τιμημένη, θὰ παραμείνῃ εἰς αὐτὰ ἡ μνήμη σου. Θὰ παραμείνῃ τὸ ζῶν ὑπόδειγμα τοῦ ὑπερόχου ἀλτροῦστοῦ, τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἐπιστήμης ἱεροφάντου, τοῦ παρρησιαστικῆς τοῦ καθήκοντος στρατιώτου, τοῦ ἰσαγγέλου παραστάτου τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν, τοῦ φιλοστόργου καὶ πολυφιλήτου συναδέλφου, τοῦ καλοῦ καὶ ἀφασιωμένου φίλου. Τὸ ὄνομά σου θὰ ἀποτεθῇ μετ' εὐλοβίας καὶ τιμῆς εἰς τὸ ἱερόν τῶν τιμιωτέρων θυμάτων τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ καθήκοντος, ἵνα μὴ ἐξαλειφθῇ ἕως τοῦ αἰῶνος, ἀλλ' ἵνα ζῆσθ μακαριστὸν καὶ τίμιον εἰς γενεὰς γενεῶν».

Γνήσιοι οἶνοι καὶ οἰνοπνευματώδη ποτὰ, προελεύσεως Γαυοχώρων, εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς, εὑρίσκονται εἰς τὰς φημισμένας ἀποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

ἐν Πύλῳ, Φερμεντιζιλή, 102.

Ἄλλοις δὲ τὴν ἐγγύτητά σου, ἄς τὰ προσηλῶς.

Τῷ πολυκλαύστῳ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὴν νεότητά σου ἐξήλευσε
τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι,
νὰ σ' ἀφαιρέσῃ θέλησε
ἀπ' ἀδελφῶν ἀγκάλῃ.

Τὴν τόσην σου νεότητι,
τὴν συμπαθῆ μορφή σου
ὁ Χάρος ἄχ ! ἐξήλευσε
κ' ἤρπασε τὸ κορμί σου.

Τὴν ἀνοιξὶν ἐπέπρωτο
τὸν κόσμον νὰ ἀφήσῃς
καὶ εἰς θλίβιν ἀλησμόνητον
ἔλους νὰ μᾶς βυθίσῃς.

Ὅλους τοὺς ἀπεχωρίσθης,
ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς,
κ' ἀπ' τὸν μάταιον τὸν κόσμον
ἀπεσύρθης, φεῦ ! νωρίς.

Ὁ Πλάστης θᾶκρινε καλὸν
ψηλὰ νὰ σὲ καλέσῃ
καὶ σὲ ἀγγέλων στρατιᾶν
ἐκεῖ νὰ σὲ προσθέσῃ.

(Χαλκηδῶν)

Δ. Δ. Χ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς καταναλωτὰς οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ὅσοι θέλετε νὰ δοκιμάσετε γνήσια κρασιά καὶ εὐγευστα ρακιά, ἀποταθῆτε εἰς τοὺς κυρίους **Θωμᾶν Παπαζιώγαν** καὶ **Ἰωάννην Νομικόν**, ἐν Μικρῷ Ἐθνικῷ χάν, ἀριθμ. 17, Γαλατᾶ. Παρὰ τοῖς ἰδίοις εὐρίσκονται κονιάκ παλαιὰ εἰς φιάλας καὶ εἰς βαρέλια, καθὼς καὶ λικέρ ἠγγυημένα εἰς φιάλας κτλ.

Ὅσοι πάσχετε ἀπὸ τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα, ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον ἱατρὸν

ΜΑΜΜΕΛΗΝ

Πύργον, ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 11.

Λέγεται 2-5 μ. μ. — Τηλέφ. Μπιγλιόγλου 2275.

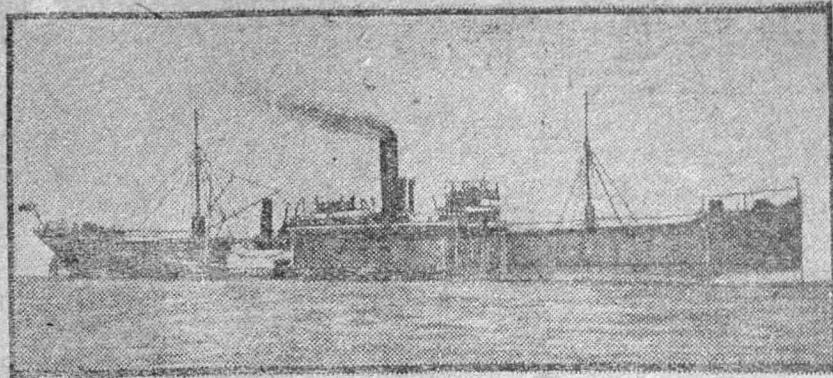
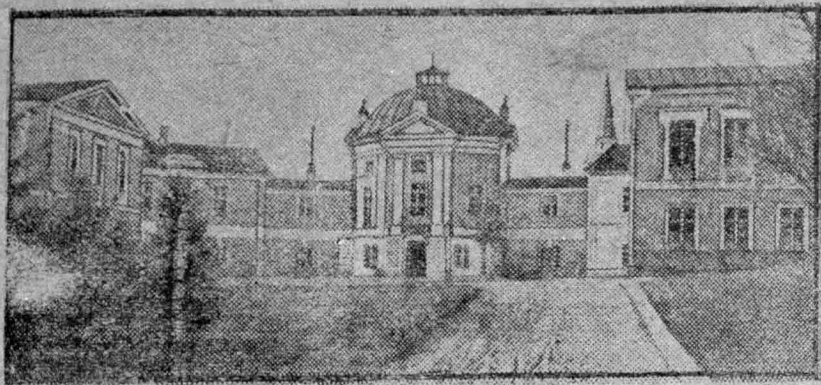
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀρμονικοὶ γάμοι. — Γλυκὺς ὁ ὑμέβαιος με τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἀρήκτους δεσμούς του συνήνωσε διὰ τοῦ γάμου δύο ἀνταξίας ἀλλήλων ὑπάρξεις, δύο ἐνηρμονισμένας ψυχάς, δύο εὐγενεῖς καρδίας. Ὁ πατρώζων πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἀλήστου μνήμης Χαραλάμπους Πατρικιάδου καὶ μορφωμένος νέος κ. Στέφανος Πατρικιάδης, καὶ ἡ δεσποινὴς Πηνελόπη Βρατιάνου, γόνος τῆς μεγάλης καὶ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ Βουκουρεστίου, ἀνεψιὰ δὲ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου τῶν Ζάμπογλου, ἐνυμφεύθησαν τὴν Κυριακὴν ἐν στενωπῶν οἰκογενειακῶν κύκλῳ ἐν τῷ ἐν Χαλκηδόνι εὐγενεστάτῳ οἴκῳ τοῦ ἀοιδίμου Χαραλάμπους Πατρικιάδου, ἡ ψυχὴ τοῦ ὁποίου ἀόρατος, πλὴν παρούσα, ἐπηλύοι τὴν ἁρμονικὴν ἐκείνην ἔνωσιν. Παράνυμφος ἐγένετο ὁ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς τοῦ νυμφίου ἀξιώτιμος κ. Γεώργιος Δημητρακόπουλος. Ἡ ἀναγεννημένη ἀνοιξίς, σύμβολον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἁρμονίας, ἄς σταματήσῃ ὑπὲρ τοὺς λεμονοανθοὺς τῶν στεφάνων τῶν νεονύμφων καὶ ἄς σκορπᾷ ἀφθονὰ τὰ ἀρώματά της καὶ τοὺς ἀνθοὺς της εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον τὸ ἁρμονικὸν ζεῦγος θὰ διανύσῃ. Πρὸς αὐτὸ καὶ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀπευθύνομεν τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας μετὰ τῶν εὐλικρινεστέρων εὐχῶν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας του.

Νεοελληνικὴ φιλολογία. — Στὸ πασχαλινὸν φύλλον τοῦ «Ὁσμήσιον Λόγῳ» ὁ δόκιμος Σράδερ δημοσιεύει μετὰφρασιν ἐπικαιροῦ διηγήματος τοῦ Παπαδιαμάντη. Ἐπὶ τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ προτάσσει βιογραφικὰς καὶ κριτικὰς σημειώσεις ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς διηγηματικῆς γράφου μας. Ὁ δόκιμος Σράδερ, γνωστότατος εἰς ὅλους διὰ τὰς βυζαντινολογικὰς μελέτας, εἰς τὰς ὁποίας μετὰ ζήλου καὶ ἐνδελεχείας κατέγινεν, εἶναι κάτοχος οὐ μόνον τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ τῆς νεωτέρας, εἰς τὴν φιλολογίαν τῆς ὁποίας μεγάλην προσφέρει ἐκδηλώσειν διὰ τῶν καλλιπῶν μεταφράσεών του, αἵτινες πρόκειται νὰ γνωρίσωσιν εἰς εὐρύτερον κύκλον τοὺς διαπρεπεστέρους παρ' ἡμῖν ἐργάτας τοῦ καλάμου.

Ἡμερίς. — Μίαν πολὺ πρωτότυπον καὶ εὐγενῆ ἰδέαν εἶχεν ὁ φίλος κ. Ι. Δ. Χαλκούσης, νὰ προσκαλέσῃ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ σπίτι του ἐπιλέκτους φίλους του διὰ μίαν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἡμερίδα. Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν εἰς τὰς ἡμερίδας μας πρωταγωνισεῖ ἡ κ. τραπέζουλα, ὁ Μπάχ, ὁ Μένδελσον, ὁ Δοιζέτι, ὁ ρυθμὸς καὶ ὁ στίχος ἔχουν ἐξορισθῆ, τοὺς ἐξοριστοὺς τούτους συνακέντρωσεν ὁ κ. Χαλκούσης καὶ ἠκούσαμεν ἔργα τῶν καλλιτέρων μουσικῶν, εἰς τὸ πιάνο, εἰς τὸ βιολί, εἰς τὸ μανδολίνο, εἰς τὴν κιθάραν, εἰς τὸν λάρυγγα καὶ ἔργα φιλολογικὰ. Καλλιτέχαι ἡ δ. Πανοπούλου, πιάνο, οἱ κύριοι Ἀμοιρᾶς καὶ Παραπαντάκης, μανδολίνο καὶ κιθάρα, Βλαχόπουλος καὶ Στεφάνουλος, βιολί καὶ πιάνο, καὶ ὁ κ. Ἀργύρης Θεοδοσίου, βαθύφωνος. Οἱ κύριοι Ι. Χαλκούσης, Ν. Βασιλειάδης, Α. Μισιρλόγλου, Χρ. Ἀνταρῆς καὶ Σμεναβῆς ἀπήγγειλαν ὡραία ἔργα καὶ αἱ δεσποινίδες Χαλκούση καὶ Πανοπούλου ἐπέτελλαν μονόπρακτον σπηλαιῶν ἔργον Παρόντες ἐκ τοῦ ἀλλάθου τοῦ Πέραν, ἀνώτεροι κληρικοί, ἐπιστήμονες, λόγιοι. Ἐντυπώσεως αἱ ὡραιότεραι καὶ αἱ ἐνθουσιαστικώταται. Τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὸν φιλαζηντὴν τῆς Μούσης.

Νέαι ἐκδόσεις. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν, ὅτι ἤρξατο κυκλοφορεῖν κατὰ φιλλάδια ἐπιπλὴν ποιήματα «Ἀκτίνα», ἔργον τοῦ γνωστοτάτου καθηγητοῦ κ. Β. Δημητρουκάλλη. Ἐίμεθα βέβαιοι, ὅτι καὶ καθ' ἡμᾶς δημόσιον θέλει ἐποδεχθῆ τὴν νέαν ἐκδοσὴν θερμότητα, ἀπεβλίπων τόσον ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, ὅσον καὶ εἰς τὸν ποιητὴν αὐτὸν, τοῦ ὁποίου ἀνωμολογοῦμεν τυχάνει καὶ εὐχόμεθα.

Τὸ διάσημον πανεπιστήμιον τῆς Δορπάτης ἐν Λιβλανδία.

Τὸ παρὰ τὴν Δανίαν ἐξοκείλαν ἀτμόπλοιον «I. M.».

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΚΗΔΕΙΑ ΚΑΙ ΓΕΛΩΤΕΣ

Εἰς μίαν κομόπολιν, πλησίον τῆς πρωτεύουσας μας, κατὰ τὴν τελευταίαν κηδεῖας παρίστατο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἡ χήρα τοῦ θανόντος, μανυφόρα καὶ κρατούσα μαῦρον μανδηλι, ἀναλόγου μεγέθους μετὰ τὴν λύπην τῆς.

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά ν' ἀπαγγελθῇ ἡ σύντομος ἐπικήδειος προσφωνήσις ἐν ὀνόματι τῆς κοινότητος καὶ τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος, ὁ κ. Κ., ἐκ τῶν προυχόντων τῆς κοινότητος, μόλις ἐπρόφρασε τὰς δύο πρώτας λέξεις τοῦ λογιωδίου τοῦ «ἡ ἡμετέρα κοινότης», διεκόπη, αἰφνης, ἀπὸ τῆς χήρας λέγουσαν:

— Τὴν μητέρα τ' οὐ μοι αἰρήνη Χαΐδω τὴν λέγαγε.

Ἡ παράδοξος διακοπὴ ἐκάραξεν ἀποτόμως τοὺς παριστωμένους καὶ τὸν ρήτορα, ἔλλ' αὐτὸς ἐξηκολούθησε: «καὶ ἡ φιλόπτωχος ἀδελφότης...» Νέα διακοπὴ τὸν ἔκοψε νὰ σταματήσῃ πάλιν, διότι ἡ χήρα μετὰ τὸν διαμαρτυρηθέντα τοῦ εἶπε:

— Μὰ τὸν ἀδελφόν του Σπύρο τὸν λέγαγε.

Μειδιάματα ἔλαμπαν εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα κατόπιν ἀστραπιαίας ἀνεαλλαγῆς βλεμμάτων ὁμαδῶν ἀκονισθέντων. Ἐνόησαν τὸ αἶτιον. Ἄλλ' ὅταν ὁ ρήτωρ ἐτελείωνε τὴν πρώτην φράσιν περὶ τιμῆς ὀφειλομένης εἰς τὸν ἐνάρετον πολίτην καὶ καλὸν πατέρα, ἐπῆλθεν ἀπροσδοκῆτως τρίτη διακοπὴ τῆς χήρας:

— Τὸν πατέρα του Γιάννη τὸν λέγαγε.

Τὰ μειδιάματα διὰ μίαν τότε ἐπλατύθησαν καὶ θὰ ἐγένετο σφιδρὰ ἐμρηξίς γελώτων, ἐάν οἱ παριστάμενοι δὲν ἐμιμοῦντο τὸν προσφωνητήν, ὅστις, προλαμβάνων τὴν ἰδικὴν του ἐκμνησιν, ἔκλεισε τὸ στόμα, τὴν μύτην καὶ τὰ μάτια του μετὰ τὸ μανδηλι του. Εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν κίνησιν τῶν μανδηλιῶν τοῦ ρήτορος καὶ ὅλων τῶν ἀρραπῶν, ἡ χήρα ὀδυρομένη, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπελθεῦσαν γενικὴν αἰγὴν:

ΖΗΤΕΙ θέσιν βοηθοῦ λογιστοῦ νέος γνωρίζων τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν καὶ ὀλίγην δακτυλογραφίαν. Ἀπευθυντέον: Mr Eugène Tsitsopoulos, rue Mekteh, Halki.

— Τὸν κλαίτε σεῖς τόσο, μὰ ἐγὼ ἡ ἄμοιρη εἶ
πρέπει νὰ κάρω;

Τὴν ἐπελθεῦσαν τότε ἀκαριαίως ἐκρηξὶν ἐκάλυψεν εὐτυχῶς ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ παρεμβανέως παπᾶ, ἀποτελειώσαντος τὰ τεκνώσιμα τῆς συμπράξεως τῶν ψαλιῶν.

Ο ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς χωρίον πλησίον τοῦ Μεγάλου Τσαρμετζῆ ὑπάρχει μία κρήνη, φέρουσα τὸ ἔξης ἐπίγραμμα:

Ἦδωρ πηγάζον διανγῆς
Ὡς αἰθὴ σαπφείριος.
Διοχίτις σου ἦν ποτὶ
Ὁ κύρ Ζαφείριος.

Θὰ ἐγράφη βέβαια παρὰ γραμματοδιδασκάλου ποῦ στιχομυθεῖ χωρὶς μέτρα, καὶ συρράπται ἰδέως χωρὶς νὰ ἔχη κομμίαν ποσότην ἰδίων.

Ἔ

Ἐναν καιρὸ ἤμουν ὁμορφῆ, οὐ ἀξιο πλληγῆρι,
καὶ ἄν ἀξιοθήκαμε νὰ γίνουμε ζευγῆρι.
Μὰ τώρα ὅπως γινήκαμε, κουφέρια χωρὶς χάρι,
ἄς ἐλθῆ καὶ τοὺς δύο μαζί ὁ χάρος νὰ μᾶς πῆρῆ.

ΓΕΡΟΝΤΟΚΕΡΗ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ φαρμακοποιὸς (κάλφας), διὰ φαρμακεῖον τοῦ Πέραν.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ PAPPA KANTZLER

Πέραν, ὁδὸς Πόστας, ἀρ. 5.

Μαγειρικὴ οἰκογενειακὴ.—Ποτὰ ἐκλεκτὰ καὶ μεζέδες ἐκλεκτοὶ εἰς τιμὰς προσιτάς.— Ἀποθήκη τοῦ ἐν Χαϊδάρ-πασᾶ ἐργοστασίου *Malzkaffee-fabrik Hermann Huegel*.

Καφὲς ἐν κρ.θῆς λεπτοαλεσμ. τῶν 100 καὶ 200 γραμ.
> ἀνέμιτικος > > >
> ἀπὸ οὔκα > > >
> μὴ ἀλκομίνος > 320 γραμ.

Εἰς τὸν ἀγοράζοντα ποσὸν 5 χιλιωγῶ. δρῆζονται τιμαὶ χονδρικήσ πωλήσεως.

ΣΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΜΟΥ

Λένε εἰ βλάνας εἰ γιατροί,
ποῦ ὄσαι φαρμάκι τάχα,
ὅλν τὰ σκοπεῖν τοὺς γαστροὺς
πρέπει αὐτοὶ μοι ἄχα!...

Μὰ ξέρ' ἐγὼ ὁ μὴ γιατρός,
πῶς σιτὴ γλυκιστὰ σου ζῶλη
κρύβει ἀπόλαυσις γλυκιστὰ,
τρισοῦβερση, μεγάλη.

Στὰ τέφρῃ σου τὸ σιγαρό:
πάντα καλὸ ἐβροῆσα.
δίνας σιτὴ λύπη μιά χαρὰ
καὶ σιτὴ χαρὰ μιά γλώσσα.

Γιὰ τοὺς φτωχοὺς τοὺς ποιητὰς
βλάπτεις τὴν ἰσὴν ἀλήθεια,
ἀλλὰ ξυνηθὸς καὶ τὰ μουλοῦ
καὶ τὴν καρδιά σου ἀλήθεια.

Τὴν κόμισις τὰ γλυκοχτυπῶ
γι' ὅτι καλὸ ὑπαρχεῖ
τὸν πλεῖστον κῆρις βασιλιᾶ
τὸν βασιλιᾶ μοι ἄρχη.

Φαρμάκι ψύχουσανταχιο,
φαρμάκι ἀγαπημένο,
μ' ἀπὸ τὸ μέλι πειδὸ γλυκὸ
μοῦ φαίνεται φκιαγμένο.

Κι' ὅποτε ὄλοι οἱ γιατροὶ
γιατὶ κωπίζου; Τάχα
εἶσαι φαρμάκι γιὰ τὰ μᾶς,
ποῦ τοὺς ἀποῆμ' μονάχα;

Μὰ εἰν' ὅθ' αἶψα καὶ γιατροὶ
ποῦ δὲν κωπίζου; φτάνει!...
Ἄν' εἰν' ἐξ ἐπαγγέλματος
νεοτόροι τσαρλατάνοι.

Καὶ νὰ με συγχωρέσουτε
ποῦ εἶπα μίαν ἀλήθεια.
Τσιγαρό μου, εἶσαι μπάλσαμο!
Φαρμάκι;... κολοκύθια!...

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

Διὰ κορσέδες πολυτελείας, κορσέδες ὑγιεινοῦς, ζῶνας καὶ κοιλιόδεσμους διὰ ἐγκύους κυρίας, εἰς τὴν δεσποινίδα

ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΣΑΠΟΓΛΟΥ

εἰδικὴν καὶ συστημένην ἀπὸ ὄλους τοὺς ἰατροὺς τῆς πόλεως μας.

Ὅδὸς Μαργαρίτ, ἀριθμὸς 1 bis,
ἀπέναντι τοῦ Συλλόγου.

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μέγιογλου, Χαράλ-μιασῆ, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.

Ἔδρα: Ἀριστοτέλειον, Ἀναστασίου καὶ Βασ.